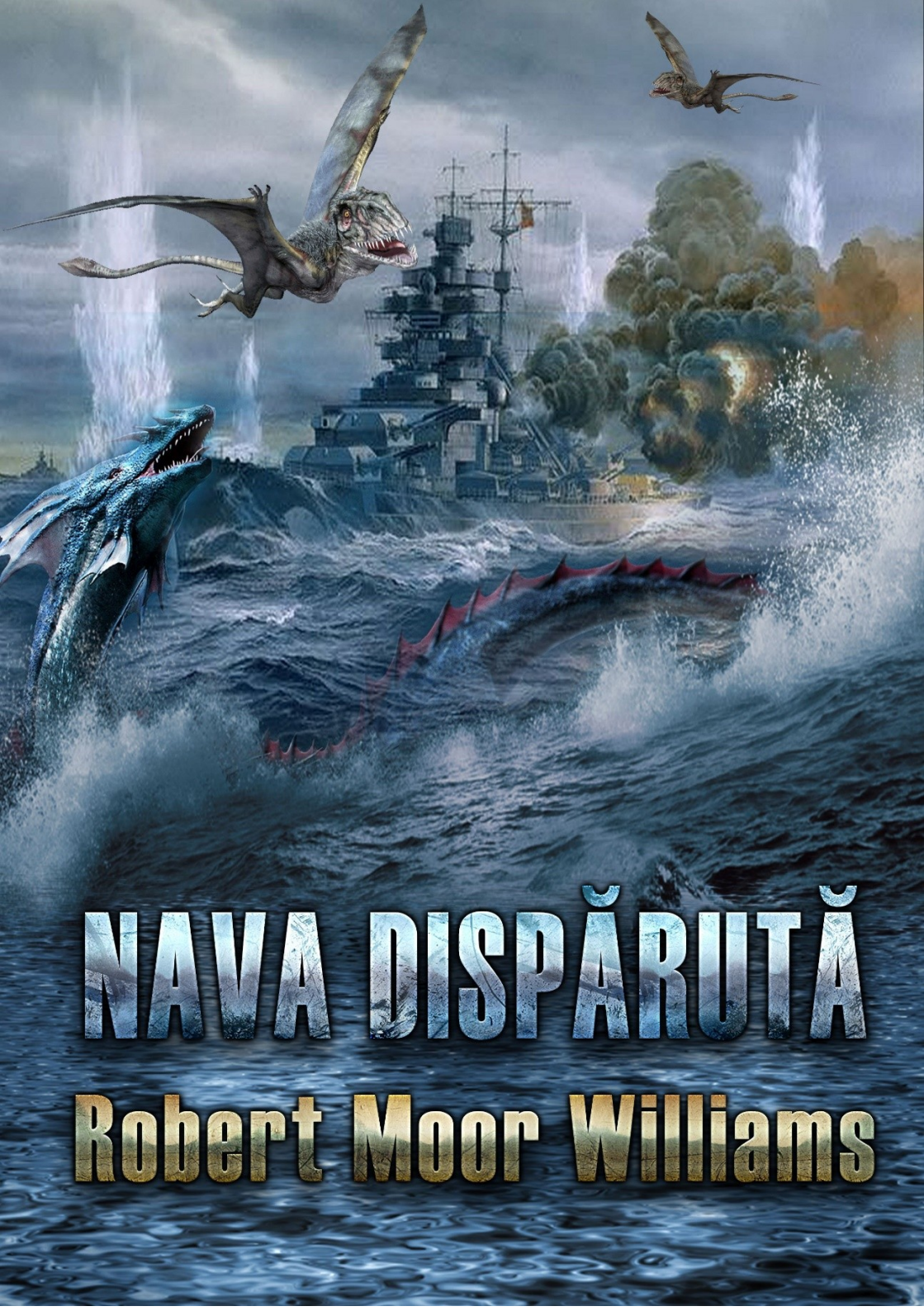
NAVA DISPĂRUTĂ
Robert Moor Williams

Robert Moor Williams

NAVA DISPĂRUTĂ

Varianta în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL I

Soarele a răsărit peste marea sticloasă, nemișcată. În barca de salvare, Craig a aranjat bucata de velă pentru a-i proteja de soare. A înălțat-o în vârful catargului improvizat, întinzând-o astfel încât să arunce o umbră asupra bărcii. Nu era vânt. Nu mai fusese vânt de trei zile.

Craig s-a ridicat în picioare și și-a rotit privirea în jur. Orizontul era neîntrerupt. Când s-a așezat, a fost conștient că fata, Margy Sharp, care dormea la picioarele lui, se trezise.

— Vezi ceva, prietene? a șoptit ea.

El a clătinat din cap.

Fața ei umflată păru să devină și mai afectată la gestul lui. S-a ridicat în picioare. Ochii i s-au îndreptat involuntar spre butoiul cu apă de lângă Craig. Și-a lins buzele uscate și crăpate.

— Ce zici de o înghițitură? a întrebat.

— Un sfert de cană este tot ce avem astăzi, a spus Craig. Vrei partea ta acum sau aștepți și o iei mai târziu?

— Mi-e teribil de sete, a spus fata.

A aruncat o privire rapidă înapoi la ceilalți din barcă. Aceștia încă dormeau.

— Ce zici să-mi strecori o ceașcă întreagă? a întrebat, cu ochii ei albaștri îndrăzneți fixați intens pe fața lui Craig.

Craig privea marea.

— Ei dorm, a spus repede fata. Nu vor ști niciodată.

Craig nu a spus nimic.

— Te rog, a implorat fata.

Craig rămase tăcut. Era un tip masiv, cu un smoc mare de păr negru și ochi cenușii, duri. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din țesătură groasă de bumbac. Cracii rulați lăsau la vedere picioarele goale. Nu purta cămașă. La centură atârna în toc un pistol greu.

— Fii atent, băiete, l-a persuadat fata. Noi doi ne-am putea înțelege foarte bine.

— Ce te face să crezi asta?

Se pare că acesta nu era răspunsul la care se aștepta. Părea să se fi speriat. Pentru o clipă, ochii ei l-au măsurat pe bărbat.

— Ai căutat ceva ce ți-ai dorit foarte mult, spuse ea. Nu l-ai găsit. Și pentru că nu l-ai găsit, ai devenit încrâncenat.

Cuvintele ei l-au făcut pe Craig să se simtă inconfortabil. Erau prea aproape de adevăr. Și-a schimbat poziția pe scaun.

— Și ce dacă?

— Nimic. Cu excepția faptului că suntem amândoi la fel.

— Și pentru că ne asemănăm, ne putem înțelege?

— Da.

Nu a făcut niciun efort să ascundă dorul din ochii ei.

— Uite, Craig, tu și cu mine suntem tari.

Făcu un gest disprețuitor către ceilalți din barcă.

— *Ei* nu sunt.

— Nu sunt?

— Nu.

Cuvintele îi veneau mai repede acum, ca și cum s-ar fi hotărât să spună ceea ce avea de spus și... la dracu cu consecințele.

— Or să moară. Oh, nu trebuie să dai din cap. Nu m-ai păcălit nici măcar o clipă pretinzând că va veni o navă să ne ia. Nu va fi nici o navă. Singura noastră speranță este să ajungem la țărm, pe o insulă. S-ar putea să treacă zile întregi până vom găsi o insulă. Nu este suficientă apă pentru a ne ține în viață atâta timp. Așa că...

Nu a reușit să termine ceea ce avea de spus. Craig o privea, cu ochi reci și inexpresivi. Strălucirea din privirea ei s-a stins.

— Atunci de ce să nu împărțim noi doi apa și să îi lăsăm pe ceilalți să moară de sete pentru că noi suntem tari și ei nu? Asta vrei să spui? a întrebat el.

— N-nu..., a ezitat. N-nu.

Sfidarea i-a împietrit fața.

— Da! a răbufnit. Asta e ceea ce vreau să spun. De ce ar trebui să avem noi grijă de ei? Nu le datorăm nimic. De ce ar trebui să murim cu ei? Ce au făcut ei – sau oricine altcineva – pentru noi? Îți spun eu răspunsul. Nimic. Nimic! Nimic!

— Pentru că nu au făcut nimic pentru noi și pentru că noi suntem mai puternici, îi lăsăm să moară. Asta vrei să spui?

— D-da.

Craig a rămas tăcut un moment. Gânduri întunecate îi zăceau în minte, dar chipul nu-i arăta nimic.

— Am o armă, singura din barcă. Asta mă face să fiu șeful. De ce să nu păstrez toată apa pentru mine și să vă las pe voi ceilalți să muriți de sete?

— Oh, nu ai face asta!

Spaima i se citea pe față.

— De ce n-aș face-o? a provocat-o Craig.

— Pentru că... oh, pentru că...

— Ce ai să-mi oferi care să merite o cană de apă?

— Ce am eu, iar tu îți dorești?

Ochii ei înfometați erau fixați pe chipul lui Craig.

— Ce ai tu ca să vreau eu! Oh, la naiba, fată...

Bărbatul solid s-a răsucit inconfortabil. I-a evitat privirea, uitându-se în schimb la marea sticloasă.

— E timpul să ne trezim? a întrebat o voce nouă.

Era vocea doamnei Miller, care rămăsese întinsă în mijlocul bărcii. S-a ridicat în genunchi și a privit în jur marea sticloasă.

— Am crezut...,șopti, pentru o clipă am crezut că sunt din nou acasă. Cred că am visat.

Și-a apăsat mâinile pe ochi ca să acopere vederea mării.

— E timpul să bem ceva? a întrebat, uitându-se la Craig.

— Nu.

— Dar noi întotdeauna bem ceva dimineața, a protestat doamna Miller.

— Nu și în dimineața asta, a spus Craig.

— Pot să întreb de ce? Am rămas... am rămas fără apă?

— Încă mai avem apă, a răspuns Craig sec.

— Atunci de ce nu pot să beau și eu? Eu... ei bine, cred că nu trebuie să-ți spun de ce am nevoie de puțină apă.

Motivul pentru care avea nevoie de apă era evident. Mai rău decât oricine altcineva din barcă, doamna Miller avea nevoie de o băutură.

— Îmi pare rău, a clătinat Craig din cap.

— De ce?

— Ei bine, dacă vrei să știi, a spus Craig stânjenit, Margy și cu mine am decis să păstrăm toată apa pentru noi.

— Să te ia naiba, Craig! a răbufnit rapid Margy Sharp.

— Voi doi v-ați hotărât să păstrați toată apa?

Doamna Miller a vorbit încet, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă sensul cuvintelor. Dar ce... ce se întâmplă cu noi ceilalți?

— Păcat pentru voi ceilalți, a răspuns Craig.

Era conștient că Margy Sharp îl privea cu furie, dar a ignorat-o. Luând o cană de tablă, a ținut-o sub robinetul din partea laterală a butoiului din care s-a scurs un fir subțire de apă. A umplut paharul până la jumătate și i l-a înmânat lui Margy Sharp.

— Bea, a spus el. Rații duble pentru noi doi.

Fata a luat cana. S-a uitat la Craig, apoi a aruncat o privire rapidă la doamna Miller. Buzele ei uscate se mișcau, dar nu scoteau niciun sunet. S-a uitat la apă și Craig a putut vedea mișcarea gâtului ei în timp ce încerca să înghită.

Doamna Miller nu a spunea nimic. Se holba la Craig și la fată ca și cum nu ar fi înțeles ce vedea.

— Să te ia naiba, Craig, a răbufnit Margy Sharp.

— Ia și bea, a răspuns bărbatul cel mare. Asta ai vrut, nu-i așa?

— D-da.

— Atunci bea!

— Oh, la naiba...

În ochii fetei erau lacrimi. În timp ce Craig o fixa cu o privirea rigidă ea s-a întors și s-a târât înapoi spre locul unde stătea doamna Miller.

— Craig ne tachinează doar, spuse cu blândețe. Este un mare glumeț. A vrut tot timpul ca tu să primești apă. Poftim, doamnă Miller, asta e pentru tine.

— Mulțumesc, dragă; mulțumesc foarte mult.

Doamna Miller a băut apa încet, cu înghițituri mici. Margy Sharp o privea. Craig putea vedea că fata tremura. Când ultima picătură a dispărut, i-a adus cana înapoi lui Craig și i-a aruncat-o în față.

— Te-aș putea ucide! a șuierat.

— Ți-am dat ceea ce ai vrut, a spus el.

Vocea lui era impersonală, dar duritatea dispăruse din ochii lui.

Plângând, Margy Sharp s-a prăbușit pe fundul bărcii cu fața ascunsă în mâini.

— Poftim, i-a spus Craig.

Ea și-a ridicat privirea. Îi întindea cana plină pe sfert cu apă.

— I-am dat partea mea doamnei Miller.

— Știu că ai făcut-o, a răspuns Craig. Aceasta este partea mea.

— Dar...

— Apa nu ar face decât să-mi ruginească stomacul. Ia-o.

Fata a băut. S-a uitat la Craig. Avea stele în ochi.

El s-a aplecat înainte și a bătut-o pe umăr.

— O să te descurci, Margy. O să te descurci.

Barca plutea în marea sticloasă. Mișcarea lină a apei, o ridica constant în sus și în jos, dând impresia că se mișcă. O cutie de conserve goală, aruncată peste bord cu trei zile înainte, plutea lângă barcă. Un banc de pești zburători, care fugeau de vreun prădător ce-i urmărea de sub suprafață, săreau de pe un val pe altul.

În afară de Craig, Margy Sharp și doamna Miller, în barcă se mai aflau alte trei persoane, toți bărbați. Aceștia erau: Englezul, un tânăr blond; Michaelson, o *imitație* de bărbat care părea că nu înțelesese încă ce li se întâmplase și nici nu-i păsa și Voronoff, a cărui principală caracteristică distinctivă era o pereche de ochi *alunecoși*.

Englezul fusese rănit. Brusc, s-a ridicat privind peste bordul bărcii. Arăta ceva cu degetul, strigând:

— Priviți! Priviți! Uite un dragon! Un dragon zburător!

— Ușurel, bătrâne, i-a spus Craig cu blândețe.

De două zile, Englezul delira. Infecția care se dezvoltase în rana lui depășea cu mult puterile curative ale medicamentelor simple transportate printre proviziile de urgență ale bărcii de salvare.

— E un dragon! a strigat tânărul. O să ne prindă.

Se holba la ceva ce putea vedea venind prin aer.

Craig și-a scos pistolul.

— Dacă vine după noi, îl voi împușca. Uite pistolul...

— Asta nu va opri *acest* dragon, a insistat Englezul. Oh-oh...

Ochii i s-au mărit de spaimă când a văzut ceva venind pe cer. S-a scufundat în fundul bărcii și și-a ascuns fața în mâini. Oamenii, prinși neprotejați de un bombardament, se aruncau așa la pământ, în timp ce așteptau să cadă bombele. Câteva

minute mai târziu, Englezul și-a ridicat privirea. Ușurarea i se citea pe față.

— A dispărut, a spus el. Ne-a survolat, dar nu ne-a văzut.

— Nu a fost niciun pericol, spuse Craig cu blândețe. Nu ne-ar fi făcut rău. Era un dragon îmblânzit.

— Nu există dragoni îmblânziți! a ripostat tânărul cu dispreț.

Se uita din nou la mare:

— E un șarpe! a strigat. Un șarpe uriaș! Și-a scos capul din apă...

— Bietul copil, a șoptit Margy Sharp. Nu putem face ceva pentru el?

— Mă tem că nu, a răspuns Craig. Dar ai putea să-i duci niște apă.

A turnat o porție generoasă în ceașcă, a privit-o pe fată ducându-i-o tânărului, care a băut-o cu nerăbdare.

Michaelson și Voronoff, treziți de strigătele isterice ale tânărului, s-au ridicat în picioare. Michaelson privea nepăsător în jurul lui, ca o pasăre care se află într-o pădure străină și se întreabă cum a ajuns acolo. Apoi a scos din buzunar un mic caiet negru și a început să-l studieze. De când se afla în barca de salvare, studiase conținutul caietului, ignorând orice altceva.

— De ce să irosim apa pe *el*? a spus Voronoff încruntat, dând din cap spre Englez.

Margy Sharp ținea paharul la buzele tânărului.

— Ce?

Craig era surprins.

— E terminat.

Voronoff părea să considere afirmația suficientă. Nu a încercat să o explice.

O sclipire rece a apărut în ochii lui Craig.

— Atunci de ce să mai irosim apă pe el? Asta vrei să spui?

— Exact asta vreau să spun. De ce să risipești apă pe un om mort? Oricum nu avem prea multă.

— Du-te dracului! a spus Craig cu dispreț.

— Îți permiți să spui asta pentru că tu ai arma.

Fața lui Craig a devenit cenușie de furie, dar și-a controlat temperamentul.

— Dacă crezi că poți să mă provoci ca să arunc arma, te înșeli. Între timp, am distribuit apă tuturor celorlalți și presupun

că tu și Michaelson veți dori să vă luați partea. Dacă veți veni în spate, unul câte unul, voi avea grijă să vi-o dau.

— Apă? a spus Michaelson vag.

Nu acordase nicio atenție discuției. Când și-a auzit numele menționat, și-a ridicat privirea și a zâmbit.

— Apă? Oh, da, cred că aș vrea puțină.

A venit în spate și Craig a ținut cana de tablă sub robinetul butoiului. Apa se scurgea foarte încet. Craig era perplex. Șuvoiul s-a redus până la un firicel, apoi s-a oprit de tot.

Groaza i-a strâns inima. A ridicat butoiul, l-a scuturat, apoi l-a lăsat jos.

Michaelson a privit cele câteva picături de apă din ceașcă.

— Ce s-a întâmplat? Asta e tot ce primesc?

— Butoiul este aproape gol! s-a înecat Craig cu cuvintele.

— Gol? a spus Michaelson bulversat. Dar ieri ai spus că era un sfert plin!

— Asta a fost ieri, a spus Craig. Astăzi nu mai sunt mai mult de două căni de apă în butoi.

Liniștea s-a așternut peste barcă în timp ce vorbea. Era conștient că patru perechi de ochi se uitau fix la el. A luat butoiul, l-a examinat pentru a vedea dacă nu cumva avea scurgeri. Nu avea. Când l-a pus jos, ochii încă îl priveau fix. În ei era acum o acuzație.

— Ai fost gardianul autoproclamat al rezervei de apă, a scuipat Voronoff cuvintele.

Craig nu a răspuns.

— Noaptea trecută, când dormeam, te-ai servit cu apă?

— Nu am făcut asta! a spus Craig cu înflăcărare. Să te ia naiba...

Voronoff tăcu. Craig s-a uitat în jurul bărcii.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu apa. Nu am băut-o, asta e sigur...

— Atunci ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Michaelson.

Părea că a dat glas întrebării în mintea tuturor celorlalți. Dacă Craig nu luase apa, atunci ce se întâmplase cu ea? Dispăruse, butoiul nu avea scurgeri, iar el îl păzise.

— Și eu care credeam că ești un tip de treabă, a spus Margy Sharp, deplasându-se spre pupa.

— Sincer, nu am băut apa.

— Sincer? l-a ironizat ea. Nu e de mirare că ai fost atât de generos când mi-ai dat partea ta în această dimineață. Băuseși deja tot ce voiai să bei.

Vocea ei era amară și dură.

— Dacă vrei să crezi asta, nu te pot opri, spuse Craig.

— Sper că te simți bine cât timp rămâi în viață și ne privești pe noi ceilalți cum murim de sete, a spus fata.

— Taci din gură!

— Nu voi tăcea. O să vorbesc cât vreau eu. Nici tu nu mă vei opri. Ai auzit ce-am spus? Nu mă vei opri!

Era în pragul isteriei. Craig a lăsat-o să țipe. Nu putea face nimic pentru a o opri, decât să folosească forța. A rămas tăcut și impasibil pe scaun. În spatele ochilor îi ardeau flăcări fierbinți. În mintea lui era un singur gând: *Ce se întâmplase cu apa?*

Bărcuța plutea în derivă pe marea posacă. Michaelson, după ce a încercat să înțeleagă ce se întâmplase și a eșuat în acest efort, s-a întors să studieze cifrele din caiet. Voronoff îl urmărea pe Craig pe furiș. Englezul căzuse în comă. Doamna Miller se ghemuise în mijlocul bărcii. Privea orizontul, căutând o pânză, o coloană de fum, vederea unui țărm jos. Margy Sharp se prăbușise la picioarele lui Craig. Nu s-a mișcat. Din când în când, umerii i se smuceau în timp ce un plâns îi zguduia trupul.

Ei bine, se gândea Craig, *cred că asta este. Cred că ăsta e sfârșitul liniei. Cred că de aici ne retragem. Ce se întâmplă cu tine după ce mori, mă întreb?*

Ridică din umeri. Niciodată în viața lui nu-și făcuse griji cu privire la ce se va întâmpla după ce va muri și era prea târziu să înceapă acum.

Era atât de pierdut în gândurile sale încât nu a auzit avionul până când acesta nu a coborât în picaj deasupra lor. Vuietul motorului i-a smucit capul spre cer. Era un avion al US Navy, după cum arătau însemnele de pe aripi.

Ocupanții bărcii au sărit în picioare și au strigat cât i-au ținut plămânii. Pilotul le-a fluturat aripile și a zburat.

La orizontul îndepărtat se zărea suprastructura unei nave de război. Se apropia. Craig și-a dus degetele la nas și le-a fluturat spre mare.

— Să te ia naiba, te-am învins, spuse.

Știa că nu învinseseră marea. Norocul și nimic altceva adusese acea navă de război aproape de ei. Norocul avea un fel de a fi bun pentru o vreme. Apoi mergea prost.

CAPITOLUL II

Când soarele a *sărit*

— Căpitanul dorește să vă vadă, domnule, a spus marinarul.

Craig a stins țigara și s-a ridicat în picioare. Mâncase și băuse cu zgârcenie, chiar cu multă zgârcenie. Încercaseră să îl ducă la infirmeria navei împreună cu ceilalți, dar el refuzase morocănos. Nu era nimic în neregulă cu el, nimic care să nu fie vindecat cu puțină mâncare și apă.

L-a urmat pe marinar până în cabina căpitanului. Involuntar, a observat starea navei. Era o navă de luptă[1], *Idaho*, una din noua serie. Craig a presupus că făcea parte dintr-un grup operativ care cerceta Pacificul de Sud. Era bine întreținută și bine dotată, după câte putea vedea. Echipajul își executa sarcinile cu un profesionalism încurajator.

Căpitanul era un bărbat înalt. S-a ridicat în picioare când Craig a intrat în cabina sa, a zâmbit și i-a întins mâna:

— Sunt căpitanul[2] Higgins.

Craig s-a uitat la el, a clipit, apoi a zâmbit și a dat mâna cu acesta.

— Bună, Stinky[3], a spus el. Mă bucur să te revăd.

— Stinky! s-a înecat Higgins. Domnule...

— Nu te ambala, l-a oprit Craig, râzând.

Higgins s-a uitat fix la el. Încetul cu încetul, pe fața căpitanului a început să se zărească recunoașterea.

— Craig! a șoptit. Winston Craig! Asta cere o băutură.

— Într-adevăr.

Căpitanul Higgins a scos whisky-ul. Era *scotch*[4]. L-au băut sec.

---

[1] în original: *battleship* – mare nava de război apăruta ca tip la sfârșitul sec XIX- începutul sec XX, dotată cu un blindaj foarte gros și tunuri de mare calibru.

[2] căpitan – este vorba de ***funcție*** și nu de *gradul militar* de *captain* în US Navy (echivalent *comandor* / *colonel*); din text nu rezultă ce grad are acest personaj.

[3] stinky – împuțit.

— Unde naiba ai fost? a întrebat Higgins.

— În Borneo. După aur.

O încruntare i-a traversat fața.

— Amicii noștri gălbejiți au coborât dinspre nord.

— Știu, spuse Higgins cu mâhnire. Au venit și la Pearl Harbor, nemer.... Te-au alungat din Borneo, nu-i așa?

— Am scăpat.

— Dar barca asta de salvare în care erai? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat... niște bombardiere japoneze. Au luat în colimator nava pe care mă aflam. Din fericire, câteva bărci am reușit să ne îndepărtăm...

— Înțeleg. Unde sunt celelalte?

— Mitraliate. A venit o furtună cu ploaie și ne-a ascuns, așa că nu au apucat să atace și barca în care mă aflam eu.

Ridică din umeri.

— Am stat zece zile în acea barcă. Vedeam deja Porțile Raiului când a apărut grupul vostru operativ. Dar destul despre mine. Care-i treaba cu tine?

Higgins a ridicat din umeri.

— Ceea ce se vede, a spus el.

Craig a dat din cap. Putea vedea destule. Băiatul care fusese poreclit ”Puturosul” în zilele lor de la Annapolis era *boss*ul unei nave de război.

— Am auzit că ți-ai dat demisia din Navy la un an după ce am terminat Academia, a spus Higgins.

— Da, a răspuns Craig.

— Te superi dacă te întreb de ce?

— Deloc. Voiam doar puțină acțiune și nu se părea că aș putea să o obțin în Navy. Așa că...

Nu atât ceea ce a spus Craig, cât ceea ce a lăsat nespus era important. Era absolvent al Academiei Navale din Annapolis. El și Stinky Higgins terminaseră în aceeași promoție. Higgins rămăsese în Navy. Craig nu fusese în stare să îndure inactivitatea de a aparține unei organizații de luptă atunci când nu era nicio luptă de dus. Se născuse cu dorința de hălădui, cu *mâncărimi* la picioare, cu dorința de a vedea ce se afla dincolo de cel mai îndepărtat orizont.

---

[4] Whiskey – este ortografia corectă pentru această băutură produsă în America și Irlanda. În Canada, Japonia i se spune *whisky*. În Scoția este numită *scotch*.

— Deci căutai aur? a întrebat căpitanul Higgins.

— Da.

— Ce ai de gând să faci acum, dacă îmi permiți să te întreb?

— Ei bine, a spus Craig, mă întorceam în State, ca să mă înrolez din nou, dacă mă vor accepta.

Higgins a zâmbit.

— Dacă te vor accepta? Te vor lua cu brațele deschise. Le-ar prinde bine un milion ca tine.

— Mulțumesc.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Ce este? l-a întrebat Higgins pe aghiotantul care a intrat.

— Unul dintre oamenii pe care i-am luat cu barca de salvare vrea să vă vadă, *sir*.

— Despre ce e vorba?

— N-a vrut să spună, *sir*. Insistă că este de cea mai mare importanță. Numele lui este Michaelson, *sir*. Să-l conduc în cabina dumneavoastră?

— Foarte bine. Îl voi primi imediat.

Aghiotantul a salutat elegant și a plecat.

— Cine este acest Michaelson?

— Nu știu, a ridicat Craig din umeri. Doar unul dintre pasagerii din barca de salvare. Nu ne-am întrebat unul pe altul despre pedigree. Cam tot ce pot spune despre el este că... e cam ciudat.

Craig a explicat cum Michaelson, în barcă, studiase în permanență conținutul carnetului pe care îl purta cu el.

Căpitanul s-a încruntat.

— Există un Michaelson care este un om de știință de renume mondial, a spus el. Presupun că nu e vorba de el.

— Ar putea fi, spuse Craig. Aici suntem în mările sudului. Nu știi niciodată cine va apărea aici sau ce se va întâmpla.

Brusc, s-a oprit din vorbit. Un sunet nou inunda nava.

Trecuseră ani de zile de când nu mai auzise acel sunet și totuși îl recunoscuse instantaneu. *Alarmă! – La posturile de luptă!* Nu putea avea decât un singur înțeles. *Idaho* intra în acțiune. Ceva a fremătat prin sângele lui Craig la acest gând. Și-a întors ochii întrebători spre căpitan.

Higgins era deja la telefon.

— Se apropie o formație de bombardiere japoneze, a spus el, punând telefonul la loc în furcă. Haide!

Era probabil prima dată în istoria navală când un bărbat desculț, cu capul descoperit, a cărui unică îmbrăcăminte consta într-o pereche de pantaloni murdari, se alătura comandantului unei nave de luptă pe Puntea de Comandă. Căpitanului Higgins nu-i păsa cu ce era îmbrăcat Craig, iar ofițerii săi, dacă le păsa, erau prea politicoși pentru a o arăta. Oricum nu le păsa cu adevărat. Aveau altele pe cap.

Departe, pe cer, Craig putea vedea ce-i preocupa pe ofițeri. O serie de mici puncte negre. Erau atât de departe încât păreau niște țânțari. Bombardiere japoneze. Mari. Cu patru motoare.

Alarma încă răsuna pe cuprinsul navei. La ecourile sunetului magic, *Idaho* se trezea la viață. Treizeci și cinci de mii de tone de oțel intrau în acțiune. Craig simțea pulsațiile pe măsură ce motoarele roteau elicele din ce în ce mai repede. Nava a accelerat. O mie cinci sute de oameni alergau la posturile lor. Tunurile din turelele mari se orientau, sperând că undeva, spre orizont, exista o țintă pentru ele. *Idaho* era o navă nouă nu foarte dotată cu armament antiaerian.

— Trei minute, a spus cineva cu o voce calmă. Au început atacul.

Antiaeriana s-a dezlănțuit. Craig gâfâia și cu mâinile peste urechi. Părăsise Navy înainte de apariția războiului aerian. Cunoștea vuietul tunurilor mari din turele lor, dar aceasta era prima lui experiență cu tunurile AA care trăgeau asupra avioanelor. Zgomotul era absolut asurzitor. Dacă furia a o sută de furtuni ar fi fost concentrată într-o singură zonă, tornada de zgomote nu ar fi fost la fel de mare ca tunetul tunurilor. Exploziile se izbeau de craniul lui, făcându-i să-i clănțăne dinții între ei. Simțea vibrațiile cu picioarele.

În înaltul cerului, deasupra capului, norișori negri înfloreau pe cer ca niște flori ale morții.

Bombardierele continuau să vină.

Exploziile antiaeriene se mișcau în calea lor. Moartea a întins mâna spre cer, culegând cu degetele cu gheare vulturii negri care năvăleau cu vântul. Îi prindeau și.... Un avion s-a transformat într-o explozie de fum.

Craig știa că fusese o lovitură directă, aparent în compartimentul bombelor, pe care le-a detonat. Fragmente ale avionului alunecau pe cer, căzând încet spre ape.

Deasupra antiaerienei, micii *țânțari* dansau în soare – avioanele de vânătoare. Intrau în picaj.

Brusc, un bombardier a ieșit din formație... încercă să se redreseze, nu a reușit. O aripă s-a desprins... bombardierul a început să se învârtă nebunește.

Fumul negru a ieșit dintr-al treilea avion. Începu să piardă altitudine rapid.

Celelalte și-au continuat cursul.

Michaelson a apărut brusc pe Puntea de Comandă.

Cum a ajuns acolo, Craig nu știa, dar *era* acum pe Punte, sărind de colo-colo și fluturându-și carnetul în aer. Michaelson striga din răsputeri:

— PERICOL! Trebuie să plecăm de aici...

Craig a prins cuvintele strigate. Zgomotul tunător al barajului antiaerian a înecat restul.

Nimeni nu i-a acordat atenție lui Michaelson. Se uitau la cer.

Avioanele își lansaseră bombele.

Dintr-un motiv oarecare, nu atacau ținta lor normală, portavionul. Poate că a doua formație se va năpusti asupra portavionului. Prima bombarda cuirasatul.

Idaho era ținta lor.

Craig simțea vibrația marii nave în timp ce încerca să vireze pentru a evita bombele. Un distrugător ar fi putut să se învârtă în cerc, dar 35.000 de tone de oțel nu se întorc atât de ușor.

Bombele își continuau căderea. Craig le putea vedea în aer, mici puncte negre care se măreau constant. Avioanele de vânătoare făceau *găuri* mari în formația de bombardiere. Puține dintre avioanele japoneze se vor mai întoarce la baza lor. Dar își făcuseră treaba deja.

Bombele au percutat...

...într-un model neregulat în jurul navei. Patru sau cinci au fost foarte aproape de țintă, dar nici o lovitură directă. Din suprafața mării s-au înălțat trombe uriașe de apă. Un strat de flăcări părea să se desfășoare în jurul orizontului. Era o flacără ciudată, vibrantă, intens strălucitoare, albastră. Arăta ca o descărcare a unui arc electric uriaș.

Chiar și prin vacarmul barajului de artilerie, Craig putea auzi sunetul sfâșietor. Cumva îi amintea de cineva care rupea o bucată de pânză. Numai că, pentru a scoate un sunet atât de

puternic ca acesta, ar trebui să fie o bucată de pânză uriașă, iar persoana care o rupe ar trebui să fie un gigant.

Lumina albastră a devenit mai intensă, până la o strălucire insuportabilă.

În același timp, soarele a *sărit*!

Înnebunesc! a trecut gândul fugar prin mintea lui Craig. S-a întrebat dacă nu cumva o bombă a lovit nava. Să fi fost acesta coșmarul care vine odată cu moartea? Murise în fracțiunea de secundă și mintea lui dezintegrată raporta faptul surprinzător al morții spunându-i că soarele *sărea*?

Soarele nu putea *sări*.

Sărise. Se aflase aproape direct deasupra capului. Acum se afla la două ore în jos pe cerul vestic.

Tone de apă se prăbușeau în cascadă peste prova navei. Valurile încălecau puntea. *Idaho* părea să se fi scufundat câțiva metri. Acum, flotabilitatea sa se lupta împotriva greutății apei încercând să se ridice din mare.

Vântul răbufnea cu putere. Aproape că nu fusese deloc vânt, dar acum o furtună cu proporții de uragan urla prin suprastructura navei.

Marea era deosebit de agitată. Fusese lină ca sticla. Acum era acoperită de calote albe ale valurilor.

Bombele explodaseră, o lumină albastră se aprinsese, un uriaș sfâșiase cerul, o vijelie s-a dezlănțuit din neant, marea se acoperise cu valuri cu calote albe, iar soarele *sărise*.

Craig s-a uitat la cer, căutând a doua formație de bombardiere. Cerul era plin de nori învolburați. Nu se vedea niciun bombardier.

Bateriile antiaeriene, neavând nicio țintă, au încetat să mai tragă.

Cu excepția urletului vântului prin suprastructură, nava era tăcută. Liniștea era atât de grea încât îți țiuiau urechile. Ofițerii de pe punte stăteau fără să se miște, statui înghețate. Păreau paralizați.

Nava funcționa singură.

— Ce... ce... ce naiba s-a întâmplat cu japonezii ăia? a auzit Craig întrebarea unui ofițer nedumerit.

— Da, ce s-a întâmplat cu bombardierele alea?

— De unde a venit vântul ăsta?

— Nu era niciun vânt acum un minut.

— Uită-te la mare. Este acoperită de creste albe!

— Ceva s-a întâmplat cu soarele. Sunt aproape sigur că l-am văzut mișcându-se.

Voci amețite, dezorientate.

— Ce naiba s-a întâmplat cu portavionul?

Era vocea căpitanului Higgins.

— Și restul escadrei, crucișătoarele și distrugătoarele… ce s-a întâmplat cu ele?

Craig s-a uitat spre locul unde văzuse ultima oară portavionul. Lansase avioane.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Portavionul dispăruse!

Crucișătoarele și distrugătoarele care lăsaseră siaje de spumă în jurul portavionului și al cuirasatului… dispăruseră.

Suprafața mării era goală. Pe cer nu mai era nici măcar un norișor de fum lăsat de exploziile obuzelor AA.

Idaho înainta cu tangaj prin marea ciudată. De la un orizont la altul nu se vedea nimic. Forța operativă din care făcea parte nava, precum și avioanele japoneze atacatoare dispăruseră toate. Grupul de ofițeri responsabili de pe navă erau bulversați. Apoi, încetul cu încetul, îndelungata lor pregătire s-a impus și au biruit împotriva panicii care îi amenința.

Căpitanul Higgins a ordonat ca nava să fie încetinită până când abia se mai mișca. Acest lucru avea scopul de a-i proteja de posibilitatea de a se lovi de recife sau bancuri de nisip. Prima întrebare a fost – *ce se întâmplase?* Căpitanul Higgins a ordonat ruperea tăcerii radio. Nava avea la bord un echipament radio suficient de puternic pentru a putea contacta stații de pe continentul american și chiar de mai departe.

Apelurile radio au rămas fără niciun răspuns. Transmisioniștii au raportat că tot ce se putea auzi în receptoarele lor era zgomot static. Niciun semnal comercial, niciun semnal radio nu venea din eter. Acest lucru era imposibil.

Tot mai nedumerit, căpitanul Higgins a ordonat catapultarea în aer a unui avion, pentru a cerceta marea din jur. Între timp, rapoartele de rutină din toate părțile navei arătau că *Idaho* nu suferise niciun fel de avarie în urma bombardamentului. Era în formă maximă. Singurul lucru în neregulă cu ea erau oamenii care o manevrau.

Aceștia erau dezorientați.

Ar fi putut înfrunta înfrângerea în luptă. Nu ar fi tresărit nici dacă nava s-ar fi scufundat în fața puterii superioare a tunurilor. Ar fi luptat fără teamă, murind, dacă ar fi fost nevoie, în tradiția serviciului lor.

Craig era încă pe punte cu căpitanul Higgins și ceilalți ofițeri. Deși nu o arăta, era speriat. Era speriat din cap până-n picioare. Privea avionul de recunoaștere catapultat în aer și i-a venit în minte gândul sumbru că Noe, trimițând porumbelul din arcă, trebuie să se fi aflat într-o poziție similară. La fel ca Noe, căpitanul Higgins trimitea un porumbel să cerceteze pustiul de ape.

În afară de Craig, mai era un civil pe Puntea de Comandă, Michaelson. Nimeni nu-i dădea atenție. În mod normal, dacă ar fi pătruns fără invitație în acest loc sacrosanct, ar fi fost evacuat instantaneu. Dar ofițerii aveau alte lucruri la care să se gândească în afară de un civil rătăcit care apăruse de nicăieri. Michaelson, după ce a încercat zadarnic să vorbească când cu un ofițer, când cu altul și nu a primit nicio atenție, s-a întors în cele din urmă spre Craig. Michaelson își flutura carnetul de notițe.

— Oamenii ăștia nu mă băga în seamă, s-a plâns Michaelson, făcând semn cu capul spre ofițeri.

— Au probleme, a spus Craig. Au dat peste o problemă care îi scoate din minți.

— Dar eu aș putea să-i ajut să-și rezolve problema! a spus Michaelson, cu iritare în glas.

— Ei, las-o...? Ăă... ce-ai spus?

— Pot să le spun ce s-a întâmplat, dacă mă vor asculta. Am încercat să-i avertizez, înainte de a se întâmpla, dar nu am reușit să ajung la timp pe Puntea de Comandă.

— Tu... *tu știi ce s-a întâmplat?* s-a înecat Craig.

— Evident! a spus Michaelson cu emfază.

Craig s-a holbat la mărunțelul din fața sa. Nu părea a fi cine știe ce de capul lui Michaelson, dar vorbea o engleză excelentă și, chiar dacă era cam ciudat, părea să fie inteligent. Craig și-a amintit că Michaelson încercase să ajungă pe Punte chiar înainte ca bombardierele să lovească, de asemenea, că bărbatul încercase să ia legătura cu căpitanul chiar înainte de a se auzi

avertismentul că se apropie bombardierele. Craig s-a întors către ofițeri.

— Căpitane Higgins!

— Nu mă deranja acum, Craig, a răbufnit acesta.

— Este un om aici care vrea să vorbească cu tine.

— Nu am timp...

Pentru prima dată, căpitanul l-a observat pe Michaelson.

— Tu cine dracu ești? a răbufnit. Ce cauți pe Puntea mea?

— El este omul care vrea să vorbească cu tine, a explicat Craig. Numele lui este Michaelson.

Michaelson a zâmbit timid:

— S-ar putea să fi auzit de mine.

— Sunteți Michaelson, omul de știință, cel căruia i se spune al doilea Einstein? a întrebat Higgins.

Michaelson a roșit.

— Sunt un om de știință. Cât despre faptul că sunt un al doilea Einstein... nu. Există un singur Einstein. Nu poate exista decât unul singur. Dar s-ar putea să vă pot ajuta cu problema dumneavoastră.

Craig a văzut că atitudinea ofițerilor s-a schimbat. Auziseră de Michaelson. Era un nume mare. Până atunci nu au știut că se afla pe Puntea lor. Deveniră respectuoși.

— Dacă ne puteți ajuta, spuneți, a cerut sec Higgins.

— Voi încerca.

Și-a strâns buzele și a părut gânditor.

— Dacă sunteți familiarizat cu geologia, știți fără îndoială ceva despre falii. 'Faliile' sunt zone instabile de la suprafața pământului, locuri în care, din cauza unor îmbinări sau fisuri în straturile de roci subiacente, este posibil să aibă loc alunecări. Există, de exemplu, marea falie San Andreas, în California.

— Îmi pare rău, domnule Michaelson, a întrerupt Higgins. Dacă aveți ceva de spus, spuneți, dar nu începeți să ne țineți o prelegere de geologie.

— Pentru a explica necunoscutul, cel mai bine este să începi cu ceea ce se știe, a răspuns omul de știință. Se cunosc falii terestre. Când voi vorbi despre ele, mă veți înțelege. Totuși, există un alt tip de falie care este încă necunoscută, sau cunoscută doar de câțiva oameni de știință care îi bănuiau existența... A făcut o pauză. Mă refer la falia spațiu-timp.

Chipurile ofițerilor au rămas impasibile. Craig s-a încruntat, dar a ascultat cu un interes sporit. O falie spațio-temporală! Despre ce vorbea Michaelson?

— Nu veți găsi o falie spațiu-timp menționată în niciun tratat științific, a continuat Michaelson. Deocamdată, nu există literatură pe această temă. Anumite fenomene neregulate, dintre care încetinirea aparentă a vitezei luminii în anumite zone ale Pământului a fost cea mai importantă, au determinat câțiva oameni de știință să speculeze asupra existenței unor condiții ciudate ale spațiului și timpului care ar explica fenomenele observate. Viteza luminii este considerată a fi constantă, însă în anumite locuri de pe Pământ, fără niciun motiv aparent, lumina părea să se deplaseze mai încet decât în alte locuri. Care era motivul acestei încetiniri ciudate? Investigația a dezvăluit existența a ceea ce am numit o falie spațiu-timp.

— Vă rog, domnule Michaelson, a intervenit căpitanul Higgins. Noi nu suntem oameni de știință. Cu tot respectul față de capacitatea dumneavoastră, trebuie să vă rog să treceți direct la subiect.

— Foarte bine, a spus omul de știință. Am căzut într-o asemenea falie spațio-temporală. Am efectuat anumite cercetări în această zonă și în apropierea ei, în încercarea de a localiza limitele a ceea ce speram să se numească – de când am descoperit-o – *Falia Michaelson*. În circumstanțe obișnuite, nava ar fi trecut, după toate probabilitățile, direct prin falie, deși bănuiesc, din anumite date ale unor nave care au dispărut în mod misterios, că nu toate navele au *trecut* întotdeauna prin falie. În cazul nostru, explozia bombelor a fost suficientă pentru a provoca o dislocare momentană a echilibrului spațio-temporal în această zonă, cu rezultatul că am fost precipitați prin falie.

A făcut o pauză și și-a privit cu nerăbdare audiența. Avea impresia că a făcut o explicație completă a ceea ce se întâmplase. Se aștepta ca ofițerii să înțeleagă. Dar nu au înțeles.

Craig, care privea în tăcere, a întrezărit vag ce spunea savantul. Simți un fior rece care îi urca și cobora pe șira spinării. Dacă îl înțelegea corect pe Michaelson...

— Am fost precipitați prin falie? a vorbit un locotenent. Nu vă înțeleg. Ce vreți să spuneți, domnule?

— Vreau să spun că am trecut prin falie.

— Dar ce înseamnă asta?

— Că am trecut prin timp!

Craig a fost conștient de tensiunea crescândă când a auzit aceste cuvinte. Înseamnă că îl înțelesese corect pe Michaelson! Îi fusese teamă de asta. A văzut pe fețele ofițerilor că fie nu înțelegeau ce spusese savantul, fie, înțelegând, refuzau să creadă.

— Trecut prin timp! spuse cineva. Dar asta e ridicol.

Michaelson a ridicat din umeri.

— Gândiți la modul emotiv, a spus el. Gândiți cu dorințe. Sperați că nu am trecut prin timp. Prin urmare, spuneți că nu este adevărat.

— Dar, a intervenit căpitanul Higgins, dacă am trecut prin timp, cât de departe am mers și în ce direcție?

— Cât de departe nu pot spune, a răspuns Michaelson. Iar problema direcției: nu se prea pune. Ne-am întors în trecut. O falie spațio-temporală nu poate aluneca decât înapoi. Nu poate aluneca înainte, sau *eu* nu pot concepe să alunece înainte. În ceea ce privește distanța pe care am parcurs-o, în spațiu… câțiva metri. În timp, distanța poate fi de o sută de mii de ani. Poate fi de un milion de ani, sau de zece milioane.

A bătut în carnețelul său.

— Am multe date aici, dar nu suficiente pentru a determina cât de departe am mers.

Craig era *rece*, mai *rece* decât fusese vreodată în toată viața lui. *Trecuseră prin timp!* Cu disperare, voia să se îndoiască de faptul că omul de știință știa despre ce vorbea. Ochii lui au căutat liniștea navei de luptă. Cu siguranță că o asemenea masă de oțel nu putea trece prin timp! Dar… soarele *sărise*, un uragan izbucnise de nicăieri și încă mai răbufnea prin suprastructura navei. Marea calmă devenise o furtună. Și radioul era tăcut.

Avea Michaelson dreptate? Sau era un nebun?

Craig nu putea să înțeleagă pe deplin raționamentul savantului. O falie spațio-temporală părea imposibilă. Dar nu se punea problema existenței unor falii terestre. Craig văzuse câteva dintre acele zone în care fundațiile pământului se prăbușiseră. Dacă presiunile de neconceput ale planetei puteau zdrobi kilometri de rocă așa cum el ar fi putut zdrobi o carte de joc în mâinile sale, de ce nu ar putea fi zdrobită și țesătura mai firavă a spațiu-timpului?

Fețele ofițerilor reflectau îndoială. Craig i-a văzut aruncându-și priviri neliniștite unul altuia, i-a văzut aruncând priviri spre pereții metalici ai navei de război pentru a se liniști. Nava era lumea lor.

Cu colțul ochilor, Craig a văzut ceva venind pe mare. În același timp, de pe puntea din față, un marinar de veghe a strigat un avertisment.

— Mă tem, a spus Craig, arătând cu degetul, că acum nu mai există nicio îndoială că domnul Michaelson are dreptate. Priviți acolo!

Zburând în direcția vântului era o șopârlă gigantică. Cu cioc lung prevăzut cu colți mari, își flutura prin aer aripile de piele. Era o creatură ieșită din zorii timpului.

Prin simpla ei existență, dovedea că Michaelson avea dreptate.

Idaho și tot echipajul ei trecuseră printr-o falie spațio-temporală într-o lume antediluviană!

CAPITOLUL III

Întoarcerea porumbelului

Zeci de mari șopârle zburătoare se năpusteau asupra navei. Fie credeau că este un dușman care trebuie atacat și distrus, fie credeau că este ceva de mâncat. În ambele cazuri, trebuia să fie atacată. Și o atacau. O înconjurau, zburau puternic până la un punct mai sus, apoi se lansau în zbor planat, cu ciocul cu colți deschisă, țipând strident.

Artileriștii antiaerieni doborau cu ușurință bestiile din aer.

Pe Puntea de Comandă, un grup de ofițeri tensionați priveau măcelul fără a fi foarte interesați de el. Ei știau că tunurile de pe *Idaho* puteau doborî orice creatură de pe pământ, cer sau apă, din această lume. Nu se temeau de bestiile acestui timp ciudat în care fuseseră împinși.

Avionul de recunoaștere era încă în aer, căutând pământul în pustiul de apă.

Ofițerii de pe *Idaho* se gândeau cu toții la același lucru. Căpitanul Higgins le-a pus gândurile în cuvinte.

— Domnule Michaelson, a spus încet căpitanul. Nu vă pot contrazice. Sunt forțat să cred că, într-un fel, am fost forțați să ne întoarcem în timp. Cu toate acestea, eu sunt însărcinat cu responsabilitatea pentru această navă. Acolo de unde am venit, este nevoie de *Idaho*. Vreau să o duc înapoi acolo unde îi este locul. Cum putem realiza acest lucru?

Omul de știință a ezitat. Nu voia să spună ceea ce avea de spus. A clătinat din cap.

— Mă întreb dacă putem sau nu să o facem, a spus în cele din urmă.

— Dar trebuie să ne întoarcem! a protestat Higgins.

— Știu, spuse Michaelson înțelegător. Problema este *cum*!

— Vrei să spui că nu există nicio cale de întoarcere?

Omul de știință a ridicat din umeri.

— Dacă există, eu nu știu de ea.

— Dar nu puteți face nicio sugestie? La urma urmei, acesta este domeniul dumneavoastră. Sunteți un om de știință.

— Acesta este domeniul meu, dar chiar și eu știu foarte puțin sau chiar nimic despre el. Nu se știe aproape nimic despre adevărata natură a continuumului spațiu-timp. Abia recent am intuit că există lucruri precum faliile spațio-temporale. Am fost aruncați prin această falie din greșeală, ca urmare a unei combinații nefericite de circumstanțe. Nu știu dacă putem duplica acest accident și dacă ne-ar putea întoarce în timpul nostru. *Nimeni* nu știe.

Ofițerii de la *Idaho* au primit această informație fără niciun semn de plăcere. Lui Craig îi părea rău pentru ei. La urma urmei, unii dintre ei aveau soții, toți aveau prieteni în Statele Unite. Sau a fost *înainte* în Statele Unite, în America care urma să fie? Era greu de ținut minte că Columb nu navigase încă spre vest, nu avea să navigheze spre vest decât peste… câte sute de mii de ani?

Toată istoria omenirii urma să se deruleze înainte de a exista o Americă. Dacă teoria derivației continentale era corectă, s-ar putea să nu existe nici măcar un continent american, ar putea fi încă unit cu Europa. Babilonul și Ninive, Karnak și Teba, Roma și Londra – aceste orașe nu vor exista în lume, decât peste…

Oamenii de pe această navă erau probabil singurele ființe umane în viață pe pământ! Oamenii nu deveniseră încă oameni, sau poate că nu apăruseră încă nici strămoșii lor. Omul de Neanderthal, Cro-Magnon, Omul de Java, Omul de Piltdown, poate că nici nu apăruseră încă pe planetă!

— Dacă am înțeles bine, a spus un ofițer, navigam direct peste o falie spațio-temporală când explozia bombelor ne-a trimis prin falie? Este corect?

— Este corect, a răspuns Michaelson.

— Atunci de ce nu localizăm această falie și nu declanșăm noi înșine câteva explozii? a sugerat ofițerul. Există vreo șansă să ne întoarcem acasă în acest fel?

— Nu știu, a răspuns sincer omul de știință. Poate că ar funcționa, poate că nu. Cu siguranță putem încerca, iar dacă nu reușim, nu este nimic pierdut. Între timp, voi analiza datele mele și voi vedea dacă pot găsi o modalitate de a realiza ceea ce ne dorim.

Michaelson a coborât în interiorul navei. *Idaho* a virat cu 180^0. Imediat, un ofițer îngrijorat a pus o altă problemă.

— Cum vom găsi acea falie? Nu o putem vedea. Nu o putem simți. Cum vom ști când vom ajunge la locul potrivit?

— Vom cerceta toată zona, a spus Higgins. Nu ne-am deplasat prea mult și localizarea faliei nu ar trebui să fie prea dificilă. De altfel, probabil că ne aflăm încă în ea.

Ofițerii s-au mișcat rapid și eficient pentru a executa ordinele sale. Planul era de a aduce nava în aceeași poziție pe care o ocupase când au lovit bombele, apoi de a folosi bărcile mici pentru a planta încărcături explozive în apa din jurul navei, încărcături care puteau fi detonate electric de pe navă.

Căpitanul Higgins s-a apropiat de locul unde se afla Craig. Și-a dat jos cascheta și și-a șters transpirația de pe frunte.

— Ce părere ai despre asta?

Craig a ridicat din umeri.

— Habar nu am.

— Dar, la un moment dat, făceam parte dintr-un Grup de Luptă, iar bombardierele japoneze se năpusteau asupra noastră. În clipa următoare...

Higgins părea neputincios.

— La naiba, Craig, a explodat el, astfel de lucruri nu se pot întâmpla!

— Nu ar trebui să se întâmple, a răspuns cu mâhnire. Tocmai am văzut cum s-a întâmplat unul dintre ele.

— Dar... cu siguranță am fi știut despre aceste falii spațio-temporale, dacă ar fi existat. Alte nave ar fi căzut în ele.

— Poate că și alte nave au căzut în ele, a sugerat Craig. În ultimul război, *Cyclops* a dispărut fără urmă. Au fost alte nave, zeci de nave, care au dispărut. Și, de altfel, cum va aborda comandantul Grupului vostru operativ dispariția lui *Idaho*?

— Nu știu, murmură Higgins.

— Va trebui să raporteze pierderea navei de luptă. Ce va spune?

— Ce poate să spună?

— Va cerceta zona, va căuta supraviețuitori și epava. Când nu va găsi niciuna dintre ele, singura concluzie la care va putea ajunge va fi că *Idaho* a fost scufundat instantaneu, cu pierderea tuturor oamenilor. Amintește-ți că eram atacați în acel moment. Îți amintești de acea lumină albastră intensă care a strălucit la

orizont? Pentru oamenii de pe celelalte nave, acea lumină ar fi putut părea ca o explozie a magaziilor de pe *Idaho*. Amiralul care comandă forța voastră operațională poate raporta că o bombă a trecut aparent prin coșul de fum al lui *Idaho* și că explozia rezultată a atins magazia de muniții.

Craig a făcut o pauză și, din ce în ce mai perplex, a urmărit ceea ce făcea Higgins. Căpitanul lovea cu putere peretele de oțel al punții. Își lovea piciorul drept de el, ca și cum ar fi încercat să îl dărâme. Pe fața lui se citea o expresie de durere. Craig l-a privit o secundă, apoi a zâmbit.

— Te doare? a spus el.

— Da!

— Atunci trebuie să fie ceva real, a sugerat.

Higgins a renunțat să mai lovească peretele cu piciorul. Craig știa de ce îl lovise – pentru a se asigura că peretele era într-adevăr acolo. Higgins se simțea ca într-un coșmar, dar în loc să se ciupească pentru a vedea dacă era treaz, lovea peretele.

— La naiba! a mormăit căpitanul. De ce a trebuit să ni se întâmple asta?

— Destinul, a meditat Craig. Soarta. Cum s-a întâmplat ca vaporul pe care mă aflam să fie bombardat? Cum s-a întâmplat să mă aflu în barca de salvare care nu a fost mitraliată? Cum s-a întâmplat să fim recuperați? Singurul răspuns este *soarta*.

— E un răspuns al naibii de slab, spuse Higgins.

— Este singurul răspuns, a răspuns Craig. Porumbelul tău se întoarce.

— Ce? Ai luat-o razna? păru căpitanul uimit.

Craig a arătat spre mare. Abia vizibil la orizont era un punct minuscul.

— Oh, avionul, a spus căpitanul, privind punctul.

Acesta se deplasa rapid spre ei.

Craig îl privea încruntat.

— Credeam că ați trimis doar un singur avion.

— Așa este. Am trimis unul.

— Ei bine, a spus Craig încet, dacă nu cumva mi s-au stricat ochii, se întorc trei avioane.

— Ce? Dar asta e imposibil?

Higgins a înșfăcat un binoclu și l-a orientat rapid asupra avionului. Era încă doar un punct pe cer. Două puncte mai mici îl urmau cu repeziciune.

— Poate că îl urmăresc două păsări-șopârlă? a riscat Craig.

— Prostii! a replicat căpitanul. Nu se compară cu astea. Șopârlele sunt prea lente ca să țină pasul cu avionul. Dar există ceva care îl urmărește.

Higgins își ținea binoclul la ochi, străduindu-se să vadă punctele care se apropiau.

— Dacă acele lucruri sunt avioane, a murmurat el, și în vocea lui se simțea o notă de exaltare, atunci Michaelson cu perorația lui despre faliile spațio-temporale, este nebun.

Ceea ce voia să spună Higgins era că, dacă cele două puncte erau avioane, atunci ceea ce i se întâmplase lui *Idaho* fusese un fel de iluzie. Avioanele puteau exista doar într-o lume modernă. Erau una dintre cele mai recente invenții ale omenirii.

Avionul de recunoaștere de pe navă, cu aripile sale drepte, era ușor de văzut acum. Venea spre *Idaho* ca mânat de draci. Craig îl privea cu o îngrijorare crescândă.

— Pilotul ăla fuge de ceva.

— Imposibil! a răbufnit Higgins.

Avionul s-a apropiat. Zbura la o altitudine joasă. Cele două puncte se aflau la coada lui. Îl depășeau. Și... nu mai erau puncte.

— Avioane! a strigat Higgins.

Craig a rămas tăcut. Erau avioane, într-adevăr, și a văzut că unul lansează ceva. Avionul de recunoaștere a sărit în sus într-un cabraj accentuat. *Ceva* s-a apropiat din nou de el și l-a atins. Începu să piardă altitudine. Se îndrepta în continuare spre *Idaho*, dar într-un picaj prelung.

— Este atacat! a strigat Higgins, cu durere în glas.

Pe *Idaho* se auzea alarma pentru posturile de luptă. Din nou, puternica navă a răsunat de graba oamenilor care intrau în acțiune.

Avionul de recunoaștere cobora din ce în ce mai jos. Atinse apa. Unul dintre avioanele care îl urmăreau s-a lansat asupra lui.

Bateriile antiaeriene s-au dezlănțuit. Pentru a doua oară, *Idaho* se apăra singură. Un tunet se rostogolea peste ape.

Avionul atacator se afla practic la gura țevii. În jurul său au apărut norișori de fum negru. După ce l-au zdruncinat bine, a urmat și lovitura în plin.

A răsunat o explozie gigantică.

O minge de foc și fum a izbucnit în locul unde fusese avionul. Fragmente împrăștiate au plutit în jos spre mare. Nu mai rămăsese mare lucru din avion pentru a putea fi identificat.

Al doilea avion a cabrat. Pentru prima dată, Craig a reușit să-l vadă bine. Prima sa impresie, oricât de ilogică ar fi fost, a fost că era o aeronavă japoneză. Când s-a înălțat, a reușit să-l vadă bine. Nu era un avion japonez. Pe corpul său nu se vedea cocarda soarelui răsare.

De fapt, Craig a văzut că nu era deloc un avion. Avea aripi scurte și înclinate, dar se pare că aveau mai degrabă rolul de a stabiliza zborul decât de a asigura portanța necesară. Arăta ca o pană (ic) zburătoare.

Nu și-a putut da seama cum era propulsat. Dacă avea un motor, nu l-a putut vedea.

Era rapid, mai rapid decât un fulger.

Se pare că pilotul său nu observase nava de luptă până când barajul de focuri antiaeriene nu a distrus primul avion. Abia atunci a fost conștient de existența lui *Idaho*. Ca o pasăre care brusc speriată de apariția unui șoim, avionul a cabrat în aer. Obuzele încă mai explodau în jurul său. S-a înălțat atât de repede încât a lăsat complet în urmă barajul. Ascensiunea sa a fost aproape verticală. A urcat până la aproximativ douăzeci de mii de picioare, apoi a revenit în zbor orizontal. A înconjurat de două ori cuirasatul, ignorând rafalele de obuze, care încercau să țină pasul cu el.

Apoi a virat în direcția din care venise. Dispăru din peisaj în doar câteva secunde.

Era liniște pe Puntea de Comandă a lui *Idaho*.

— Măi, să fie...! l-a auzit Craig pe un ofițer murmurând. Cineva e nebun de legat. Noi nu avem avioane care să zboare așa și știu al naibii de bine că nici acum o sută de mii de ani nu aveau așa ceva!

Oare Michaelson se înșela? Vorbise aiurea când a spus că *Idaho* a fost precipitat printr-o falie temporală în trecutul îndepărtat? Spusese că s-ar putea să se afle în trecut cu o sută de mii de ani sau cu un milion de ani – nu știa cu cât. Apariția păsărilor-șopârlă, marii dragoni înaripați din mitologie, părea să dovedească faptul că omul de știință avea dreptate.

Oare aceste două avioane misterioase, de formă ciudată și cu capacitatea de a zbura cu o viteză amețitoare, dovedeau că se înșelase?

Era posibil – gândul l-a uimit pe Craig – ca ele să fi fost precipitate din viitor?

Dragonii înaripați aparțineau trecutului. Avioanele, cel puțin teoretic, aparțineau viitorului.

— Ceva... e o nebunie! a spus căpitanul Higgins. Du-te și adu-l pe omul de știință, i-a spus el unuia dintre ajutoarele sale. Vreau să vorbesc cu el.

Michaelson a venit pe Punte și a ascultat în liniște ce avea de spus Higgins. Fața lui gravă nu înregistra nicio emoție, dar ochii îi erau sumbri.

— Pot să vă spun cu siguranță *două* lucruri, a spus el în cele din urmă. Unul dintre ele este că nu ne aflăm în ceea ce s-ar putea numi *viitorul*.

— Dar acele două avioane au fost mai bune decât orice am inventat noi! a insistat căpitanul Higgins. Avionul nu a fost inventat decât în 1907[5]. Acesta *trebuie* să fie viitorul.

— *Oamenii* au inventat avioanele în 1907, a spus Michaelson, accentuând foarte ușor cuvântul — *oameni*.

Higgins s-a holbat la el. Încet, pe măsură ce își dădea seama de implicațiile a ceea ce spusese omul de știință, fața lui a început să se schimbe.

— Ce vrei să spui? a spus el, cu vocea lui șoptită.

Michaelson și-a întins mâinile într-un gest de neputință.

— Frații Wright au executat primul zbor cu o aeronavă mai grea decât aerul la începutul secolului al XX-lea, a spus el. Au fost primii oameni care au pilotat un avion, primii oameni din *rasa* noastră. Dar de unde știm noi ce s-a întâmplat pe Pământ acum un milion de ani, și pot să vă spun cu siguranță că suntem cel puțin cu un milion de ani în trecut. Istoria pe care o cunoaștem destul de bine nu acoperă un interval de mai mult de cinci mii de ani. Cum putem fi siguri de ceea ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat pe Pământ cu milioane de ani în urmă?

Omul de știință vorbea încet, vocea lui era aproape o șoaptă.

---

[5] De fapt, frații Wright au zburat în 1903, Traian Vuia și Santos Dumont în 1906.

— Ne aflăm înainte de epoca avionului. Și totuși găsim avioane? Ce credeți că ar putea însemna asta?

— Eu…

Higgins s-a clătinat, mintea lui derapând în fața prăpastiei necunoscute a timpului. Și-a forțat mintea să revină pe făgaș.

— Înseamnă că există oameni aici, în acest timp, a spus el cu voce răgușită. Oameni, sau *ceva* de genul ăsta, care știu cum să facă avioane.

Michaelson a dat din cap.

— Asta ar fi concluzia mea, a spus el.

— Dar asta este imposibil, a răbufnit Higgins. Dacă ar fi existat civilizații în trecut, am fi avut o înregistrare a acestora. Adică, le-am fi găsit orașele, chiar dacă oamenii ar fi dispărut. Am fi găsit urme ale fabricilor lor, ale clădirilor lor…

— Am fi găsit? a întrebat Michaelson.

— Cu siguranță. Nu sunteți de acord cu mine?

— Nu neapărat, a răspuns omul de știință. Uitați un fapt important – dimensiunea unui milion de ani. Peste un milion de ani va putea cineva să găsească New York-ul? Chicago? Londra? Fabricile de oțel din Pittsburgh? Eu cred că nu. În acest interval de timp, acțiunea ploii, a înghețului și a soarelui va fi distrus complet orice semn că aceste locuri au existat cândva. În plus, continentele pe care le cunoaștem acum s-ar putea să se fi scufundat și să fi apărut altele noi. Cum am putea localiza ruinele din Pittsburgh dacă orașul s-ar afla pe fundul Atlanticului? Cu un milion de ani în urmă este posibil să fi existat orașe uriașe pe Pământ. Omul nu este neapărat prima rasă care a apărut vreodată pe planetă.

Craig, ascultând, recunoștea logica din ceea ce spusese Michaelson. S-ar putea să fi existat și alte rase pe Pământ! Vanitatea oamenilor îi orbea când era vorba de acest fapt, atunci când se gândeau la el. Voiau să creadă că ei erau cei mai importanți și singurul efort al Creației, că Pământul apăruse în mod expres în beneficiul lor. Natura putea avea alte planuri.

Michaelson sugerase o soluție logică pentru dilema avioanelor și a dragonilor zburători care existau în aceeași lume.

Craig i-a văzut pe ofițeri aruncând priviri neliniștite în direcția din care veniseră avioanele. Departe, undeva sub orizont, era *ceva*. Și asta îi îngrijora. Împotriva bestiilor din acest timp, *Idaho* era atotputernic. Dar va face față *Idaho* acelui *ceva*

care se afla dincolo de orizont? Sau nava ar putea scăpa înapoi prin falia temporală înainte ca amenințarea avioanelor misterioase să devină mai mare?

În jurul navei, bărci mici plantau încărcături de explozibil. O barcă se grăbea spre avionul de recunoaștere distrus pentru a-l salva pe pilot.

— Trebuie să vedem dacă putem pleca de aici, imediat, a spus Higgins. Trebuie să declanșăm acei explozibili și să vedem dacă vor forța întoarcerea noastră prin falia temporală.

Trebuiau să plece din această lume. Aici exista un pericol. Avioanele care zburau la fel de repede precum cel care se îndepărtase rapid pe cer reprezentau un pericol.

Higgins a ordonat ca amplasarea explozibililor să se desfășoare cu viteză dublă.

— Ziceam că pot să vă spun cu siguranță două lucruri, a vorbit din nou Michaelson. Unul dintre ele a fost că ne aflăm în trecut, cu milioane de ani în trecut. Vorbea încet, cu ochii ațintiți asupra bărcilor ocupate din jurul navei. Nu vă interesează al doilea dintre cele două lucruri pe care vi le pot spune?

— Ba da, a spus Higgins. Ce este?

Omul de știință a suspinat.

— Este faptul că nu vom putea niciodată să ne întoarcem în timpul nostru!

— Poftim? Dar... noi plantăm mine. Dacă explozia bombelor japoneze ne-a trimis prin falia temporală, poate că o a doua explozie ne va trimite înapoi prin ea.

Michaelson a clătinat din cap.

— Am cercetat matematica implicată. Este imposibil. Ar fi mai bine să vă chemați bărcile și să vă economisiți explozibilii. Adevărul este că suntem abandonați în acest timp, *pentru totdeauna!*

Pierduți în timp, pentru totdeauna!

Cuvintele au sunat ca niște clopote de condamnare. Blocați pentru totdeauna. Fără nicio șansă de scăpare. Nici o speranță de scăpare.

— Ești sigur? întrebă Higgins.

— Absolut, a răspuns omul de știință.

Craig s-a uitat la mare. Și-a aprins o țigară, observând că era ultima din pachet. A tras fumul în plămâni, simțind mușcătura acestuia.

Pierduți în timp, pentru totdeauna!

CAPITOLUL IV

Argint pe mare

Noaptea se lăsase cu câteva ore în urmă. Craig stătea pe punte, privind marea, cerul și stelele de pe cer. Deasupra lui, constelațiile se schimbaseră. Nu mai erau grupurile de stele familiare pe care le cunoștea. Fără nici o lumină, *Idaho* se mișca foarte încet prin întuneric. Viteza navei era menținută aproape la zero, deoarece hărțile navigatorilor erau inutile. Hărțile fuseseră făcute în acel viitor îndepărtat pe care nava îl părăsise pentru totdeauna și nu dezvăluiau nimic despre *această* mare. S-ar putea să fie o milă de apă sub navă. S-ar putea să zgârie fundul apei. Navigatorii înnebuneau de îngrijorare cu privire la ceea ce ar putea fi sub navă. Căpitanul Higgins înnebunea de îngrijorare nu numai pentru ceea ce ar putea fi sub navă, ci și pentru ceea ce ar putea fi în curând deasupra ei, atunci când avioanele misterioase se vor întoarce. Pilotul avionului de recunoaștere fusese recuperat. Nu a trăit ca să povestească ce găsise.

Craig era conștient de umbra din apropierea lui, dar a crezut că era unul dintre membrii echipajului până când s-a aprins chibritul. Era Margy Sharp. Își aprindea o țigară.

O mustrare severă din partea unui ofițer a făcut-o să arunce chibritul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. De ce nu pot să fumez?

— Camuflaj, spuse Craig.

— Oh, tu ești.

— Unde ai fost? Te-am căutat prin toată nava, dar nu te-am găsit.

— În infirmerie. Ajutând un doctor nedumerit.

— Ce-i cu Englezul? a întrebat Craig.

— Englezul e mort de câteva ore. Am fost cu doamna Miller.

— Oh! Cum se simte?

— Bine. Dar doctorul aproape că a înnebunit. A spus că e pentru prima dată în istoria Navy că un copil s-a născut pe un vas de război. Pare să creadă că a încălcat regulile de etichetă, sau ceva de genul ăsta. E o fetiță, a continuat ea, un pic mai ușurată acum, de parcă vorbitul despre copil o entuziasma. Doamna Miller a spus că o va numi Margaret, ca pe mine. Nu-i așa că e drăguț? Spune că soțul ei va fi îngrijorat de moarte din cauza ei și vrea să folosească radioul de pe navă pentru a-i trimite un mesaj. Credeți că ar putea face asta?

— Dacă eu... Craig s-a înecat. Ascultă, fată, știi ce s-a întâmplat?

Tonul vocii lui a alarmat-o.

— Nu, a spus ea repede. Nu știu. Ce s-a întâmplat?

Fusese ocupată jos, în infirmerie, prea ocupată ca să se întrebe ce se întâmpla sus. Craig i-a spus toată povestea. Ea a ascultat cu uimire, neîncrezătoare. A trebuit să i-o spună de două ori înainte ca ea să înceapă să înțeleagă. Și apoi nu l-a mai crezut.

— Îți bați joc de mine, a spus ea.

— Îmi pare rău, a răspuns Craig. Dar nu glumesc.

— Vrei să spui - chiar vrei să spui că ne-am întors undeva în trecut?

— Exact.

— Dar... dar... ce ne vom face?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— O să așteptăm și o să vedem ce se întâmplă. Asta e tot ce putem face. Să așteptăm și să vedem.

În vocea lui se simțeau nuanțe de entuziasm.

— Pari încântat de asta, l-a provocat ea.

— Nu, sunt... *'mulțumit'*, a corectat-o el rapid. Îmi pare rău pentru doamna Miller și pentru Margaret, pentru tine, pentru căpitanul Higgins și pentru oamenii de pe *Idaho*. Dar în ceea ce mă privește... ei bine, nu-mi pare rău. Aceasta este aventura supremă. Avem o lume nouă de explorat, lucruri noi de văzut. Cunosc sute de oameni care și-ar da un braț pentru a fi aruncați înapoi în această lume. I-am întâlnit în fiecare tabără minieră pe care am văzut-o vreodată, în fiecare post comercial de la granițele civilizației, în fiecare colț al pământului. Erau

inadaptați, cei mai mulți dintre ei. Și eu sunt un inadaptat, sau am fost, în vremurile noastre. Nu aparțineam, nu mă potriveam. Nu am fost un om de afaceri, nu aș fi ajuns niciodată un om de afaceri. N-aș fi putut fi avocat, funcționar sau muncitor. Dar aici... ei bine, se pare că locul meu este aici. Acesta este timpul meu, acesta este locul meu în lume.

S-a întrerupt.

— Nu știu de ce îți spun toate astea, a încheiat el scurt.

Ea îl ascultase tăcută și înțelegătoare.

— Poți să-mi spui. Îți amintești, în barca de salvare, când ți-am spus că suntem amândoi la fel? Nici eu nu mă potriveam, acasă. Și eu aparțin acestui loc.

Ea se apropiase mai mult de el, în întunericul moale. El îi simțea apropierea, îi simțea feminitatea. A început să o cuprindă cu brațele.

— Hmm, a a făcut cineva în spatele lui.

Craig s-a întors. Era Voronoff.

— Ce vrei? a spus Craig.

— De la tine, nu vreau nimic, a răspuns Voronoff. Nu vorbeam cu tine. Eu, unul nu am uitat de apă.

— Apa? a spus Craig nedumerit. Despre ce vorbești?

— Apa care nu era în butoiul pe care îl aveam în barca de salvare, a răspuns Voronoff. Apa pe care ai băut-o în timpul nopții, când noi ceilalți dormeam.

— Să te ia naiba... s-a răstit Craig.

Voronoff s-a îndepărtat. Craig nu a făcut nicio încercare de a-l urma. Uitase complet de apă. Cu un efort, și-a stăpânit temperamentul și s-a întors spre fată.

Ea se întorsese și se uita la mare. Când Craig a vorbit, ea nu i-a răspuns. Cu o clipă înainte, o magie caldă fusese între ei. Cuvintele lui Voronoff schimbaseră căldura în răceală.

Noaptea, gărzile de pe *Idaho* au raportat în mod constant că nava era urmărită. Deasupra lor, în întuneric, se vedeau avioane; avioane silențioase. Din când în când, veghea le zărea în lumina lunii.

Faptul că avioanele zburau în tăcere, ca niște umbre în noapte, a îngrijorat gărzile, iar neliniștea lor a fost transmisă echipajului. Nimeni nu ar fi fost prea deranjat de niște avioane care făceau un zgomot corespunzător, dar avioanele fantomă

absolut silențioase... erau lucruri îngrozitoare. Avioanele cercetau nava, apoi păreau să dispară. Cel puțin nu mai erau vizibile, dar dacă mai erau sau nu ascunse undeva pe cer, nimeni nu știa. Nu au încercat să bombardeze nava sau să o atace în vreun fel. Acest lucru părea de rău augur.

Idaho avea la bord patru avioane proprii. Unul dintre ele fusese pierdut. Înainte de răsărit, căpitanul Higgins a ordonat ca un altul să fie catapultat pe cer, pentru a cerceta zona înconjurătoare. Acest avion s-a ridicat în aer. Nu a fost atacat sau hărțuit. Pilotul a raportat prin radio prezența unei mari suprafețe de pământ aflat foarte aproape. Navigatorii, consultându-și hărțile, au descoperit că această suprafață de pământ nu se afla pe niciuna dintre hărțile lor.

Au venit zorii zilei, acea oră de pericol la care se poate aștepta, de obicei, un atac. Echipajul de pe *Idaho* stătea lângă tunurile lor, așteptând. Nu a venit niciun atac.

Soarele a răsărit. Tot nu a avut loc niciun atac.

Nava, care se deplasa foarte încet, a intrat într-o zonă în care suprafața mării părea să se fi transformat în argint. Acest efect era cauzat de o substanță uleioasă care plutea pe apă, un fenomen nou atât pentru ofițeri, cât și pentru oameni.

La orizont era abia vizibilă masa de uscat pe care o raportase pilotul avionului de recunoaștere, un lanț de dealuri împădurite care urcau spre munții din fundal, marginea vreunui continent măreț din vremurile de odinioară. Mai târziu, milioane de ani mai târziu, doar vârfurile acestor munți aveau să rămână deasupra mării, pentru a forma miile de insule ale Pacificului.

După micul dejun, Craig a venit pe punte chiar când a sunat alarma. Echipajul s-a repezit la posturile lor. A descoperit cauza alarmei.

Deasupra, la o înălțime de treizeci sau treizeci și cinci de mii de picioare, se afla un avion. Acesta urmărea nava. Nu a încercat să atace. Craig s-a dus pe Puntea de Comandă. Căpitanul Higgins fusese aici toată noaptea. L-a salutat pe Craig cu o voce abia auzită.

— Suntem supravegheați. Nu-mi place.

— Putem face ceva în privința asta?

Higgins a privit în sus prin binoclu.

— Prea sus pentru *ack-ack*[6]. Nu, nu putem face nimic în privința asta. Și nu sunt sigur că *vrem* să facem ceva.

— Ce vrei să spui?

— Nu purtăm un război aici, în acest timp. Nu vrem să luptăm, dacă putem evita asta.

— Ar putea fi o problemă să evităm lupta, a spus Craig. Amintește-ți că l-au doborât pe pilotul avionului vostru de recunoaștere.

— Îmi amintesc, a spus Higgins cu mâhnire.

— Desigur, am putea să ne predăm.

— Ți-ar plăcea să te duci în iad?

— A fost doar o idee. Dar nu-mi place treaba asta. Nu știm cu *ce* încercăm să evităm să ne luptăm, sau ce putere au, sau cum vor ataca, dacă vor ataca.

— Nici mie nu-mi place. Dar nu a fost alegerea mea. La naiba cu ei, dacă vor să atace, aș vrea să se apuce de treabă!

Deasupra uriașei nave, micul avion se învârtea în cerc. Fiecare om de pe *Idaho* știa că situația era urâtă. Erau supravegheați. Nu puteau face nimic pentru a opri acest lucru. Avionul urmăritor se afla deasupra focului antiaerian. Nava de război nu se putea ascunde de el. Nu exista niciun distrugător protector care să întindă un ecran de fum prietenos care să-i protejeze de ochii din cer. Între timp, undeva, în jurul lor, un inamic ascuns putea să-și adune forțele pentru a-i distruge.

— Ați încercat să îi contactați? a întrebat Craig.

— Am încercat toată noaptea. Prin radio. Nu a fost niciun răspuns. Operatorii radio spun că nu există semnale în eter. Acest lucru, plus faptul că nu au încercat să răspundă la semnalele noastre, mă obligă să trag concluzia că nu au descoperit radioul. Desigur, este posibil ca ei să folosească benzi de unde care depășesc gama receptoarelor noastre. Hei! Ce se-ntâmplă?

De undeva din apropierea lor se auzise un strigăt.

Aplecându-se peste marginea Punții, Craig a văzut un marinar pe puntea inferioară. Acesta se aplecase și el arătând în jos, spre mare. A strigat din nou și s-a întors în sus spre Puntea de Comandă. Fața îi era albă de groază.

— Ce se întâmplă? a întrebat căpitanul Higgins.

---

[6] ack-ack – artileria antiaeriană.

— Este... Este chestia aia argintie de la suprafață, *sir*. Este... mănâncă părțile laterale ale navei, *sir*. Mănâncă nava.

Idaho se afla încă în zona substanței strălucitoare care plutea la suprafața mării. Căpitanul Higgins a coborât în fugă de pe punte pe puntea principală. Craig l-a urmat. Când au ajuns în locul unde se afla marinarul, se adunaseră mai mulți alți ofițeri. Cu toții priveau în jos, spre mare.

Craig s-a aplecat peste balustradă și a privit în jos. Groaza i-a strâns o bandă de fier în jurul inimii.

La linia de plutire, o tăietură mare fusese făcută în corpul de oțel al navei *Idaho*. Bordajul navei erau din oțel-crom de cea mai bună calitate, tratat termic și călit. Era proiectat să reziste la loviturile obuzelor de 16 inci. Oțelul din ele era cel mai dur metal care ieșise vreodată din Pittsburgh.

Acolo unde substanța uleioasă și lucioasă îl atingea, oțelul se fărâmița.

— Acid! Craig a auzit un ofițer gâfâind. Asta este chestia argintie. Acid! L-au pulverizat pe mare.

— Ne-au trasat cursul și ne-au pus o capcană.

— Asta nu poate fi un acid, a protestat cineva. Este imposibil să asiguri o concentrație de acid la suprafața mării suficient de puternică pentru a face găuri în oțel.

— Poate că este imposibil, dar cu siguranță s-a întâmplat!

Fiecare val care trecea arunca lichidul uleios împotriva corpului navei *Idaho*. Acesta șuiera încet când lovea și își începea imediat lucrarea mortală. Ceea ce se întâmpla sub linia de plutire nu era vizibil. Probabil că acolo nu se producea nicio pagubă, deoarece acidul se afla la suprafață și nu atingea zonele de sub linia de plutire. Dar se produceau destule daune deasupra apei! În pereții de oțel ai vasului apăruseră deja gropi adânci de cinci centimetri.

— Cu toată viteza înainte! a ordonat căpitanul Higgins.

Speranța lor era să iasă din zona acoperită de acid – să iasă repede. Dar pata de argint avea o întindere de kilometri. Și nu exista nici o modalitate de a determina cu exactitate cât de multe daune fuseseră provocate navei. Linia de coroziune care se întindea în jurul carenei ar fi putut să o slăbească atât de mult încât să nu mai fie în stare să navigheze.

Căpitanul Higgins a luat singura cale posibilă. A ordonat ca nava să se îndrepte spre uscat.

Două ore mai târziu, *Idaho* era ancorată într-un port natural între dealuri joase. Un râu se vărsa aici în mare. Căpitanul Higgins îmbătrânise cu câțiva ani în timp ce conducea nava în gura portului. Nu avea hărți ale locului, nu avea cum să știe cât de adâncă era apa disponibilă sau dacă existau recife ascunse care așteptau să perforeze chila navei. A navigat în orb, cea mai grea sarcină pe care o are de îndeplinit un comandant de navă.

Ca un leu rănit, *Idaho* căuta un loc unde să poată ancora și să determine cât de grav fusese rănită. Intrând în port, ea intra în ceea ce putea fi cu ușurință o capcană mortală, dar dacă rămânea afară, coca ei slăbită putea ceda și se putea scufunda cu tot cu oameni.

Higgins și-a trimis mecanicii cu bărcile pentru a determina cât de mult fusese avariată coca. Împreună cu ofițerii săi, a așteptat pe punte raportul lor. La suprafața portului nu mai era nimic din acidul respectiv.

Craig a auzit raportul mecanicului șef.

— Carena este atât de slabă încât nava se poate scufunda în orice moment, *sir*. Un efort de a o mișca ar putea sfărâma plăcile. Găuri în părțile laterale de 15 până la 20 cm adâncime, *sir*.

Mâinile căpitanului de pe balustrada punții s-au strâns până când încheieturile degetelor s-au albit.

— Foarte bine, a spus el. Să fie eșuată pe plajă.

— Să o eșuăm, domnule?

— Da. Dacă rămânem aici, s-ar putea să găsim mai mult acid pulverizat pe apă, caz în care nava se va scufunda.

Echipajul a început pregătirile pentru a îndeplini ordinul. *Idaho* era gata, terminat, sfârșit.

Mult deasupra, singurul avion de supraveghere încă mai zbura.

Higgins a scuturat pumnul spre el. *Să te ia naiba... Să te ia naiba...*

Idaho a fost adus cu grijă în gura râului până când a atins fundul. Din fericire, fundul era nisipos. Nava a suspinat și s-a așezat în el ca un monstru marin obosit care iese din ocean pentru a muri. Toți cei de la bordul ei știau că acesta era ultimul loc de odihnă al navei. Oasele ei de oțel vor rămâne aici până când vor rugini. În timp ce chila navei se freca de fundul apei,

căpitanul Higgins arăta ca un om care își aude propria sentință la moarte, dar spatele îi era țeapăn ca un berbec de pintenare, iar bărbia îi era ridicată.

CAPITOLUL V

Ogrum

— Patrulele de explorare, pe țărm, a ordonat căpitanul Higgins.

— Cu permisiunea dumneavoastră, a spus Craig, aș dori să fiu membru al unuia dintre aceste grupuri.

— Cu siguranță, a spus căpitanul. Voi face chiar mai mult decât atât – te voi numi la conducerea unuia dintre ele.

— Mulțumesc, *sir*.

În conformitate cu cea mai bună tradiție navală, și-a păstrat vocea lipsită de emoții, dar inima îi tresărea la acest gând. Urma să conducă la țărm o echipă de *vestoane albastre*[7]!

Își aduna grupul când Michaelson, teribil de emoționat, a venit în fugă.

— Am înțeles că duci o echipă la țărm!

— Așa este.

— Vreau să vin și eu.

— Vrei să mergi cu mine?

Craig a aruncat o privire spre țărmul din apropiere. Deasupra mlaștinilor care mărgineau râul, zbura o păsăre-șopârlă. Ducea în gheare ceva ce semăna cu o maimuță mică. Din când în când, din mlaștină se auzeau grohăituri, dovadă a bestiilor care se ascundeau acolo.

— Vrei să intri acolo? l-a întrebat Craig.

— Cu siguranță. Aceasta este ocazia vieții mele. Vom avea o șansă perfectă de a observa flora și fauna din această perioadă. Le vom vedea în viață. Niciun alt om de știință nu a avut vreodată o șansă ca aceasta.

---

[7] vestoane albastre – marinari.

— Vrei să spui că vei avea o șansă excelentă de a fi hăpăit, a spus Craig cu încrâncenare, arătând cu capul spre țărm. Acolo e țara junglei.

— Îi duceți pe acești oameni în ea, a protestat Michaelson.

— S-au oferit voluntari.

— Și eu mă ofer voluntar.

— În regulă, zâmbi Craig cu îndoială la modul impetuos în care acest om de știință se arunca în ceea ce, în cel mai bun caz, nu putea fi decât o situație *neplăcută*. Ia-ți o armă și vino cu mine...

S-a întrerupt pentru a se uita la cea de-a doua persoană care se apropia de el.

Era Margy Sharp. A trecut direct la subiect.

— Ce-ar fi să mă ofer și eu voluntar? a întrebat ea.

— Ei bine, să fiu al naibii.

— Asta înseamnă că pot să merg?

— Înseamnă că nu! a spus Craig cu emfază. Înseamnă că sunt uimit de faptul că ai luat-o razna atât de brusc.

— De ce nu pot să merg?

— Pentru că ești femeie. Și pentru că ne-ai încurca. Nu se poate, Margy. Nici astăzi și nici în altă zi, dacă am ceva de spus în această privință. Rămâi aici, unde ți-e locul.

— Voi, blestemații de bărbați, aveți parte de toată distracția, spuse fata cu amărăciune, întorcându-se pe călcâie.

Craig a privit-o mergând direct la căpitanul Higgins și făcând aceeași cerere și a observat uimirea acelui ofițer de marină. Dar, în ciuda uimirii sale, căpitanul a fost destul de capabil să spună ’Nu’.

Ultima dată când a văzut-o, ea era aplecată peste balustradă și privea mica barcă ce pornea spre țărm. El i-a făcut semn cu mâna. Ea i-a răspuns cu o strâmbătură a nasului.

Privind înapoi pe când se apropiau de țărm, Craig a văzut că ea era încă în picioare la balustradă. De asemenea, a auzit bubuitura catapultei navei și a văzut un avion lansat în aer. Căpitanul Higgins trimitea un avion pentru a cerceta zona din jur. Craig știa de ce era îngrijorat căpitanul – locul de unde veneau blestematele de avioane silențioase.

Sus pe cer, putea vedea unul dintre aceste avioane care veghea deasupra lui *Idaho*.

— Vom traversa mlaștina ca să ajungem pe dealuri, a indicat Craig.

În timp ce forțau barca prin bălțile de apă stagnantă, în depărtare au răsunat împușcături. Se pare că proveneau de la celelalte grupuri de exploratori care trăgeau în șopârlele zburătoare sau în alte creaturi. Odată, o șopârlă zburătoare s-a năpustit asupra bărcii lor, dar s-a răzgândit și a continuat să atace altceva. Și, în timp ce forțau barca să treacă printr-o tufă de stufărișuri și să intre într-un canal liber, ceva monstruos a pufnit lângă ei. Zgomote puternice au răsunat în învălmășeala mlaștinii.

— Pare la fel de mare ca un elefant, a strigat Craig. Pregătiți-vă armele.

Putea vedea mișcarea trestiilor în timp ce bestia înainta spre ei. Copacii mici se scuturau, marcându-i trecerea, apoi și-a scos capul din învălmășeală la nici cincisprezece metri de ei.

— Este un dinozaur! a strigat Michaelson.

Omul de știință era sălbatic de emoționat.

— Este un dinozaur viu.

— O să fie unul mort dacă se apropie mai mult, a spus Craig cu duritate.

— Nu, nu trageți. Este unul dintre dinozaurii erbivori, un mâncător de vegetație. Nu ne va face rău.

Marinarii din barcă își pipăiau agitați pistoalele mitralieră *tommy* și se holbau la muntele de carne care era pe jumătate ascuns de vegetația junglei. Acesta, la rândul său, se holba la ei. Era mai mare decât orice elefant care a pășit vreodată pe pământ, iar Craig, în timp ce estima mărimea bestiei, se întreba dacă pistoalele *tommy* l-ar fi oprit, dacă ar fi ales să atace.

— Dacă va trebui să tragem, să țintim la cap, a șoptit el.

În comparație cu restul corpului, capul era mic. Ar reprezenta o țintă dificilă, dar o lovitură în cap ar putea opri bestia, în timp ce o lovitură în corpul imens ar trece neobservată. Dinozaurul s-a holbat la ei. Secundele s-au transformat în minute. Și-a mișcat capul în cerc, adulmecând aerul. Michaelson a vrut să coboare din barcă și să înoate până la mal pentru a-l putea examina îndeaproape.

— Rămâi în barcă, i-a ordonat Craig energic. Probabil că vei avea ocazia să examinezi toți dinozaurii pe care îi dorești.

Mormăind în sinea lui, omul de știință s-a liniștit.

Încet, ca și cum ar fi văzut tot ce voia să vadă, dinozaurul s-a întors și a plecat înapoi în mlaștină. Scuturarea arbuștilor a marcat direcția pe care o luase. Craig a răsuflat ușurat.

— Ți-am spus că nu era periculos, a spus Michaelson cu amărăciune. Ar fi trebuit să mă lași să-l examinez.

— Nu contează. După ce ne vom instala aici, poți avea un dinozaur ca animal de companie. Împingeți, băieți, a spus el către echipaj. Vreau să mă cațăr pe unul dintre dealurile acelea și să arunc o privire în jur.

Când au ajuns la locul unde barca nu mai putea înainta mai departe, au lăsat doi oameni să o păzească și au continuat să meargă pe jos. Mlaștina a lăsat loc unui teren înalt, stâncos, acoperit cu o pădure rară de copaci uriași. Se auzea un fluierat în aer. Privind repede în sus, Craig a văzut o șopârlă zburătoare care s-a năpustit printr-o deschizătură în copaci și s-a aruncat cu capul înainte spre ceva ascuns de stâncile din față.

Un țipăt a răsunat în timp ce pasărea-dragon plonja la atac.

Țipătul avea un element uman.

— Pasărea aia urmărește pe cineva! a strigat Craig. Haideți!

Dacă nu ar fi știut că era imposibil, ar fi fost sigur că țipătul pe care îl auzise venise din gâtul unei femei. Dar nu existau femei aici, în această lume nebună. Înaintând cu repeziciune, s-a urcat în vârful unei stânci uriașe și a privit în jos la o scenă incredibilă.

Se afla pe buza unei râpe stâncoase. De cealaltă parte a râpei era o gaură în stâncă, o peșteră puțin adâncă. Ghemuită în fundul depresiunii puțin adânci era o femeie. Ea proteja ceva cu corpul ei.

În fața peșterii puțin adânci era un bărbat. Nu era genul de bărbat care să înfrumusețeze paginile unei reviste de modă, dar, în ciuda mușchilor proeminenți și a părului greu, nepieptănat, avea o agilitate care era atrăgătoare.

Mai era ceva care era și mai atrăgător.

Felul în care înfrunta dragonul.

Pasărea-șopârlă, toată numai gheare și colți, încerca să-l doboare pe bărbat. El se lupta cu disperare. Singura lui armă era o bâtă grea. A lovit puternic cu bâta și a sărit înapoi în afara

pericolului. Pasărea s-a năpustit asupra lui. A lovit-o în cap și a respins-o… Pasărea a căzut la pământ. S-a năpustit din nou, țipând strident. Bărbatul a lovit-o, s-a ferit într-o parte, a lovit-o din nou… Pasărea a revenit la atac.

Oricât de curajoasă ar fi fost apărarea, nu putea exista decât un singur final. Dragonul era prea mare, prea fioros, prea insensibil la durere, prea greu de ucis, pentru a fi oprit de un om cu o bâtă. S-a năpustit din nou. Omul a lovit, a alunecat, a căzut. Șuierând de triumf, cu aripile de piele fluturând, pasărea șopârlă a sărit spre el.

Rat-tat-tat-tat-tat. Craig a tras cu pistolul său *tommy*.

Rat-tat-tat-tat-tat. Ceilalți marinari i s-au alăturat, revărsând o furie ucigașă de foc încrucișat în râpă. Pasărea era aproape la fel de mare ca un cal. Era o luptătoare feroce. Ar fi renunțat la o masă doar atunci când era moartă și nu înainte. Un glonț nu o putea opri. Zeci de gloanțe au intrat în ea și au făcut-o praf. Chiar și când murea, a încercat să ajungă la omul pe care îl atacase.

La fel de brusc cum începuseră, împușcăturile s-au oprit. Craig a coborât arma fumegândă de la umăr. Dragonul a dat o ultimă lovitură convulsivă și a rămas nemișcat.

Bărbatul s-a ridicat rapid în picioare. Erupția bruscă și explozivă a focului de arme trebuie să-l fi șocat. Înfruntase moartea, cu curaj, și deodată moartea a doborât creatura care îl ataca. A rămas în picioare fără să se miște. În peștera din spatele lui, femeia a încetat să mai scâncească.

Bărbatul arunca priviri cu coada ochiului, căutând sursa din care venise eliberarea lui bruscă. Încet-încet și-a întors capul. I-a văzut pe marinari pe buza prăpastiei de vizavi de el.

O expresie de teamă aproape stupefiantă i-a traversat fața. Îl înfruntase pe balaur fără să dea dovadă de lașitate. Acum, văzându-și binefăcătorii pentru prima dată, părea îngrozit. În peștera din spatele lui, femeia îi localizase și ea pe oameni. Fără să miște un mușchi, s-a ghemuit lipită de peretele de stâncă. Craig mai văzuse animale sălbatice, speriate de apariția bruscă a unui animal de pradă, acționând astfel. Un iepure, conștient de picajul unui șoim, ar fi fost prea îngrozit ca să se miște. Un miel, știind că lupul este aproape, s-ar ghemui tremurând în așteptarea ultimului salt mârâit.

— Îi este frică de noi, a șoptit Craig. Nu faceți nicio mișcare bruscă.

Bărbatul și-a ridicat privirea spre ei.

— Ogrum! șoptea. Ogrum...

Foarte încet a pus bâta pe jos lângă el. Apoi s-a întins cu fața în jos lângă ea, într-un gest de supunere mai vechi decât istoria omenirii. Rasele supuse își întâmpinau cuceritorul într-un astfel de mod, sclavii îngenuncheau în fața stăpânului lor în acest mod, în zilele de dinainte ca oamenii să înceteze să mai fie sclavi.

— Trebuie să creadă că suntem zei, a șoptit Craig.

Era o explicație logică a acțiunilor bărbatului și totuși nu-l satisfăcea pe deplin.

— El crede că suntem altceva, a spus Michaelson. Se comportă ca o persoană care recunoaște un dușman puternic. Ne confundă cu altcineva. Haideți. Mă duc acolo jos.

Omul de știință se târa deja în jos pe versantul râpei. Craig l-a urmat. A recunoscut corectitudinea deducțiilor lui Michaelson. Bărbatul șoptise — *'Ogrum'*. Apoi îngenunchease. Nu putea exista decât o singură explicație: credea că ei erau altcineva. Gândul acesta a ridicat o întrebare în mintea lui Craig: *Ce putea inspira o frică atât de terifiantă acestui om? Ce oroare se plimba prin aceste jungle de care un om s-ar fi temut mai mult decât de un dragon?*

Craig și-a privit echipa de pe malul râpei.

— Fiți pe fază, a spus el.

— Da, da, *sir*.

Era un ordin de care marinarii nu ar fi avut probabil nevoie. Oricum erau în alertă.

Michaelson era atât de nerăbdător să ajungă la om, încât s-a repezit înainte. Când Craig a ajuns la el, se aplecase asupra bărbatului. Omul de știință era extrem de emoționat.

— Este om, bâigui Michaelson. Privește singur dacă nu mă crezi. Vezi, are toate caracteristicile unui om adevărat.

Omul de știință se purta de parcă se aștepta ca Craig să argumenteze. Dar acesta nu a făcut-o.

— Bineînțeles că este om, a spus el. Ce este atât de ciudat în asta?

— Nu înțelegeți, a explicat Michaelson. El este omul *primordial*. El aparține primei rase de oameni adevărați care a

apărut vreodată pe pământ. Am găsit un om al *zorilor omenirii*. Asta are o mare importanță științifică. Vedeți!

Omul de știință a arătat spre bâtă.

— A început să folosească unelte, dar nu a învățat încă să cioplească cremene. El este de dinaintea epocii de piatră, cu siguranță de dinaintea epocii de piatră, dar este, de asemenea, cu siguranță om, cu capacitatea de a învăța, așa cum o arată folosirea ciomagului. El a realizat deja una dintre primele mari invenții, o *bâtă*. Nu a făcut încă a doua invenție, focul, sau a treia mare descoperire, cum să cioplească piatra. Nu pot să încep să vă spun cât de important este acest lucru.

Omul de știință era înnebunit de emoție. Craig a zâmbit. Știința avea emoțiile ei, la fel ca și aventura. Se pare că Michaelson trăia una dintre marile emoții ale științei – descoperirea.

Omul de știință a început imediat să încerce să comunice cu bărbatul. Dar mai întâi trebuia să câștige încrederea omului. Acest lucru l-a făcut vorbindu-i încet și cu blândețe. Bărbatul s-a așezat și s-a uitat uimit la omul de știință. În spate, în peștera puțin adâncă, femeia s-a ghemuit fără să se miște. Craig a văzut ce proteja, un copil. Era o familie pe care o salvase de dragon. Cu ochii înfricoșați, femeia își privea *domnul și stăpânul* vorbind cu străinii.

— Numele lui este Guru, a spus Michaelson, indicându-l pe bărbatul primitiv. Sunt în stare să înțeleg câte ceva din ceea ce spune. Limba lui este încă nediferențiată în forme gramaticale complexe, prin urmare pot să-i urmăresc sensul fără prea mari dificultăți. Spune că a trăit aici toată viața lui și că mulți alții din poporul său trăiesc în apropiere. Spune că trăiesc în familii. Știi ce înseamnă asta? l-a provocat cu entuziasm savantul pe Craig.

Craig, nereușind să-l convingă pe Michaelson să-l părăsească pe primitiv, lăsase doi oameni să-l păzească pe savant și îi luase pe ceilalți într-o amplă acțiune de recunoaștere. Tocmai se întorsese.

— Nu, nu știu ce înseamnă asta, a răspuns el.

— Înseamnă că Guru și poporul său nu au ajuns încă la stadiul tribal al existenței lor! a pronunțat triumfător savantul. Ei sunt încă în stadiul de familie, dar nu au învățat încă să trăiască împreună în triburi.

Michaelson părea să creadă că această descoperire era de cea mai mare importanță. Din punct de vedere științific, probabil că era importantă. Dar Craig avea alte lucruri în minte.

— Întreabă-l cine a crezut că suntem atunci când ne-a văzut prima dată, a spus el. Întrebați-l de ce s-a speriat atât de tare de noi. Întreabă-l cine sunt Ogrum.

Craig vorbea cu savantul, dar acesta îl privea pe Guru. Când i-a menționat pe Ogrum, primitivul a tresărit. În ochii lui a apărut spaima. Michaelson i-a vorbit, consultând un carnețel în care își notase deja cuvintele pe care le învățase, și i-a ascultat cu atenție răspunsul. Omul de știință s-a întors spre Craig.

— Guru spune că Ogrum sunt foarte răi, a spus el. Spune că sunt mult mai fioroși decât *moartea-care-zboară*, prin care se referă la pasărea care îl ataca atunci când am venit noi. Spune că și Ogrum zboară, și că sunt ca noi, doar că sunt diferiți. Spune că a crezut că suntem Ogrum când ne-a văzut prima dată. Spune că Ogrum îi vânează pe oamenii lui, îi capturează și îi duc în orașul lor, iar acolo îi dau de mâncare monstrului care mănâncă veșnic.

— Monstrul care mănâncă tot timpul! Craig a fluierat gânditor. Ce naiba e asta?

Michaelson i-a repetat întrebarea lui Craig lui Guru. Răspunsul a venit ezitant, încet. Omul de știință se întoarse spre Craig.

— Nu sunt deloc sigur ce vrea să spună. O altă definiție ar fi fiara strălucitoare care este mereu flămândă. Dar nu știu ce este această fiară, iar Guru pare incapabil să-mi spună. Nu a văzut-o niciodată, spune el, doar a auzit despre ea. Îi este foarte frică de Ogrum.

— Nu-l învinovățesc, a spus Craig. Dar ce sunt ei?

Guru părea incapabil să înțeleagă sensul acestei întrebări. A manifestat o ciudată dezinteresare de a discuta subiectul. Îi era atât de frică de Ogrum încât nici măcar nu voia să vorbească despre ei. Și totuși – acest fapt i-a pus o încruntare îngrijorată pe frunte lui Craig – Guru nu era un laș. Îl văzuseră înfruntând fără teamă dragonul zburător, moartea care zbura. Ce anume la Ogrum îl făcea pe Guru să se teamă atât de teribil de ei?

Guru părea nervos și neliniștit. Privea în jurul râpei ca și cum ar fi simțit prezența unui pericol ascuns. Dintr-o dată a privit în sus. Un singur cuvânt i-a ieșit de pe buze.

— Ogrum! a șoptit. Ogrum!

Craig a privit spre cer. Un singur avion în formă de pană plonja pe aripi silențioase prin aer. Primul său gând a fost că se lansa asupra lor. Apoi a văzut că trecea pe deasupra, vizând o altă țintă. Un al doilea avion îl urma pe primul, un al treilea îl urma pe al doilea. Era un șir întreg de avioane, care picau în tăcere spre o țintă secretă.

În clipa în care a văzut avioanele, lui Craig i-a dispărut din minte orice îndoială cu privire la identitatea Ogrum. Erau Ogrum care pilotau acele nave tăcute, erau Ogrum care atacaseră *Idaho*, care pulverizaseră pe mare acidul ciudat ce avariase nava. Erau Ogrum care treceau acum pe deasupra lui, intenționând să atace pe altcineva.

— Nu rămâneți la vedere! a strigat Craig.

Marinarii s-au strecurat grăbiți la adăpost. Craig li s-a alăturat. Guru sărise deja înapoi în gura peșterii sale.

— Ce urmăresc diavolii ăștia de data asta? a întrebat Michaelson.

O secundă mai târziu, au avut răspunsul.

Rostogolindu-se peste mlaștini s-a auzit sunetul unui baraj antiaerian fulgerător dinspre *Idaho*.

Ogrum se duceau să atace nava de război, pentru a da ultima lovitură zdrobitoare împotriva cuirasatului eșuat! Ca niște vulturi în jurul unui animal muribund, se învârteau deasupra lui *Idaho*.

— Haideți! a spus Craig. Nu știu ce putem face ca să ajutăm, dar vom merge să vedem.

În timp ce se grăbea să iasă din râpă, l-a văzut pe Guru ajutându-și în grabă *perechea* să-l ducă pe copil într-o peșteră mai înaltă și mai sigură. Guru se ascundea. Primitivul putea înfrunta un dragon zburător, dar Ogrum erau prea mult pentru el. Craig nu-l învinovățea că se ascundea. Și-a condus grupul în grabă spre barca lui.

Înainte de a ajunge la locul unde lăsaseră mica barcă, o prăbușire a răsunat în spatele lor. Întorcându-se, și-au ridicat brusc armele. În această sălbăticie a junglei, orice putea să-i atace. Când au văzut ce îi urmărea, au coborât țevile armelor.

Era Guru. Făcând semne cu bâta, venea să li se alăture. Vorbea cu entuziasm.

— Spune că și-a dus femeia și copilul unde vor fi în siguranță, a tradus Michaelson. Vrea să știe dacă ne vom lupta cu Ogrum.

— Spune-i că da, a răspuns Craig.

— Atunci spune că vrea să vină cu noi.

Timp de o clipă, Craig s-a uitat fix în ochii omului. Guru era speriat. Spaima lui era evidentă. Chiar și gândul la Ogrum îl speria. Dar dacă noii săi prieteni aveau de gând să se lupte cu diavolii junglei, el urma să meargă cu ei!

— Iată, a spus Craig cu apreciere, în el bate o inimă de luptător. Haide, omule, ai ce-ți trebuie.

Cu Guru care să-i conducă și să le indice pasajele prin mlaștină, au ajuns repede în barcă. Între timp, clar audibil, dar nevăzut, cerul se umpluse de tunetul armelor.

— *Ack-ack* va doborî avioanele alea de pe cer, a spus unul dintre marinari.

— Mi-aș dori să cred asta, a răspuns Craig.

— Ce vrei să spui? a întrebat Michaelson.

— Ogrum trebuie să știe că avem apărare antiaeriană. Am doborât unul dintre avioanele lor când ne-au atacat avionul de recunoaștere. Ei știu că putem și vom lupta. Dacă ne atacă în astfel de circumstanțe, înseamnă unul din două lucruri – fie sunt nebuni, fie cred că ne pot învinge în ciuda *ack-ack*-ului nostru. Din câte știu eu, poate că sunt nebuni, dar pariez că ei cred că ne pot învinge. Ș…

Craig a ascultat.

Barajul antiaerian se *subția*. Tunurile nu mai trăgeau cu aceeași furie ca la început. Cu neliniștea care li se citea pe chipuri, marinarii ascultau.

— Ceva nu merge bine, a murmurat unul dintre ei.

— Mișcați-vă! a strigat Craig.

Știa prea bine că ceva nu mergea bine. Și, în timp ce împingeau barca prin mlaștină, tunurile de pe navă au început să sune din ce în ce mai încet, până când, în cele din urmă, doar niște explozii ocazionale au arătat că încă mai erau manevrate.

Apoi, focurile de armă au încetat cu totul.

— Poate că i-am alungat, a sugerat Michaelson.

— Poate că nu! a răspuns Craig cu amărăciune. Priviți.

Se apropiau de râu. Prin spațiile deschise, se vedea portul. L-au zărit pe *Idaho*.

Avioanele Ogrum încă se învârteau deasupra lui.
Ogrum nu fusese alungat.
Obținuseră o victorie!

CAPITOLUL VI

Orașul Ogrum

Ascunși pe țărm, Craig și oamenii săi au urmărit jefuirea din *Idaho*. Avioanele Ogrum încă mai zburau deasupra lor. Zeci de avioane coborâseră pe apa din jurul navei condamnate, iar Ogrum urcau la bord. Craig a înțeles cum fusese capturată nava. Gaz! Dâre de ceață albă și subțire încă pluteau în jurul navei. Avioanele în picaj pulverizaseră un fel de gaz pe navă. Era evident că erau un fel de vapori diferiți de orice cunoscut în îndepărtatul secol XX, dar la fel de evident că era diabolic de eficient. Guru a confirmat faptul că fusese folosit gaz.

— Guru spune că norul alb face somn, a tradus Michaelson.

Înainte ca somnul să vină, tunurile de pe *Idaho* își luaseră tributul asupra atacatorilor, după cum mărturiseau avioanele distruse ce pluteau pe apă. Craig l-a văzut pe pilotul unuia dintre avioane, evident rănit, făcându-le semn celorlalți Ogrum să îl ajute. Avionul său se scufunda, iar el era incapabil să înoate. Camarazii săi i-au ignorat complet strigătele de ajutor. Avionul s-a scufundat, iar pilotul Ogrum, după ce a încercat în zadar să înoate, s-a scufundat și el. În apropiere se aflau avioane care ar fi putut să-l salveze și cu siguranță, unii dintre Ogrum l-au văzut, dar nu au făcut nicio încercare de a-l ajuta.

— Diavoli! a spus Craig cu voce tare. Sunt niște diavoli. Nu au grijă nici măcar de proprii camarazi răniți.

— Dacă își tratează așa proprii lor oameni, ce vor face cu prizonierii lor? a întrebat Michaelson.

Craig nu a putut decât să se uite la el cu groază.

— Întreabă-l, arătă cu un deget spre Guru, dacă gazul îi ucide pe cei care îl inhalează.

Omul de știință a pus întrebarea. Guru, ghemuit pe cocoașă, a răspuns încet.

— Spune că doar dorm, că după un timp se vor trezi, a spus Michaelson.

— Doamne! a gemut Craig. Mi-a fost teamă de asta. Întreabă-l ce vor face Ogrum cu prizonierii lor?

Omul de știință l-a interogat din nou pe primitiv.

— Spune că Ogrum îi vor duce în orașul lor și îi vor da de mâncare fiarei albe care este mereu flămândă.

Craig nu a spus nimic. S-a întors și l-a privit pe *Idaho*. Pielea feței îi era întinsă și fălcile încleștate. Îl putea vedea pe Ogrum dansând pe punți. Arătau oarecum asemănător cu oamenii, cu excepția faptului că trupurile lor erau distorsionate, disproporționate. Unul dintre ei era înalt și foarte slab. Altul era scund și gras. Un al treilea avea un braț lung și unul scurt. Un altul avea un corp lung și două picioare foarte scurte. Doar uitându-se la ei, îi ura.

— La naiba cu voi, a șoptit el. Să vă ia naiba...

Ceva i-a atins brațul. S-a întors și a văzut că Guru se ridicase în picioare. Primitivul, cu o privire plină de simpatie pe față, încerca stângaci să-l bată pe umăr.

— Guru încearcă să-ți spună că-i pare rău, a spus Michaelson.

— Mulțam, a spus Craig înecat. Noi... noi încă nu ne predăm.

În sinea lui, știa că brava pentru a-și păstra curajul atunci când spunea că nu se predau. Dacă Ogrum putea cuceri *Idaho*, ce ar putea face o mână de marinari împotriva lor? Este adevărat că existau mai multe grupuri de exploratori la țărm, dar toate acestea nu însumau nici cincizeci de oameni.

Ce șanse aveau cincizeci de oameni împotriva puterii Ogrum? Cincizeci de oameni înarmați cu pistoale-mitralieră, când pe *Idaho* se aflaseră mai mult de o mie de oameni, înarmați cu tunuri antiaeriene!

Craig și tovarășii săi au privit de pe țărm cum Ogrum jefuiau nava. În mod ciudat, nu erau interesați de niciuna dintre dotările puternicului vas. Prada care îi interesa era... oamenii! Au adus avioane mari, care transportau încărcături, acționate de aceleași

motoare ciudat de silențioase, le-au ancorat în apă lângă navă, apoi, unul câte unul, i-au dus pe membrii echipajului, cuprinși de somn, și i-au aruncat peste bord în avioanele cargo. Craig a crezut că i-a văzut aruncând-o și pe Margy Sharp într-unul dintre avioane. Stătea în tăcere și blestema, cu pumnii strânși. De mai multe ori, Ogrum a ratat *aruncarea* la încărcarea avioanelor cargo, cu rezultatul că omul inconștient a căzut în mare. Ogrum nu au făcut nicio încercare de a-i salva pe cei căzuți, ci i-au lăsat să plutească în curentul care curgea dinspre râu. Aripioare triunghiulare fulgerau prin apă spre acești neajutorați.

— Ce ratează Ogrum, primesc rechinii! a spus Craig cu înverșunare.

Din buzele mușcate sângele îi curgea pe bărbie. Marinarii care îl însoțeau aveau fețele albe și tăceau sumbru. Michaelson, după ce a privit scena timp de câteva minute, s-a întors brusc și a mers câțiva metri de-a lungul țărmului. Îl auzeau cum i se făcea rău.

Unul câte unul, avioanele de marfă încărcate au decolat, transportându-și încărcăturile de marfă umană neajutorată. Avioanele de vânătoare au zburat după ele. Idaho a rămas pustiu. Fie că Ogrum nu știau că sunt oameni pe uscat, fie că nu erau interesați deocamdată de ei.

Soarele a coborât în vest înainte ca Craig să îndrăznească să se aventureze înapoi pe *Idaho*. Celelalte grupuri de exploratori, care îl urmăreau din locuri ascunse de-a lungul țărmului, i s-au alăturat. În tăcere, micile bărci s-au îndreptat spre epava navei abandonate.

Gazul dispăruse de mult timp de pe navă. Până la apusul soarelui, Craig știa toată povestea.

Aproximativ două sute de oameni, prinși în părțile inferioare ale navei de atac și protejați de toate efectele gazului prin uși etanșe, se înviorau. Cei mai mulți dintre ei erau prea slăbiți pentru a fi de folos imediat. Doamna Miller și copilul ei fuseseră găsiți ascunși în zona infirmeriei, în siguranță, dar bolnavi.

Căpitanul Higgins nu a fost găsit.

Margy Sharp nu a fost găsită.

Un singur om fusese târât, tremurând, din cala cea mai joasă în care se refugiase - Voronoff.

Pe puntea principală, Craig se sfătuia cu Michaelson și Guru. Răspunsurile la întrebările pe care le-a pus l-au lăsat cu o privire sumbră. I-a chemat pe marinari laolaltă.

— Am vorbit cu Guru, a spus el. Guru mi-a spus că orașul Ogrum nu este departe de aici. Spune că putem ajunge la el în noaptea asta, dacă mergem pe uscat, iar dacă folosim bușteniii mari care plutesc – și se referă la bărcile noastre cu motor – putem ajunge până la miezul nopții.

A făcut o pauză și i-a privit intens pe marinari. O mică agitație i-a străbătut. Au înțeles instantaneu unde voia să ajungă.

— În plus, a continuat el, Guru mi-a spus că orașul este de obicei nepăzit, că Ogrum nu se obosesc să pună santinele.

Craig i-a privit atent pe bărbați. Pe fețele lor se citea un resentiment dur și amar. Își văzuseră camarazii cărați ca niște bețe de lemn spre o soartă neștiută. Tot ce-și doreau era o șansă de a-și salva prietenii sau, dacă nu reușeau asta, de a-i răzbuna.

Craig irosi puține cuvinte.

— Mă duc în orașul Ogrum, a spus el. Toți cei care vreți să veniți cu mine, faceți un pas înainte.

Strigătul fioros care i-a răspuns i-a spus tot ce voia să știe. Bluzoanele albastre erau cu el. Un singur om nu a reușit să facă un pas înainte. Era Voronoff. Craig l-a privit cu atenție.

— Dar tu, Voronoff? a spus el.

— Nu fi un prost! a scuipat Voronoff cuvintele. Nu avem nicio șansă.

— Nu?

— Nu! Ogrum au avioane, gaz și orice altceva. Dacă sărim peste ei, ne vor secera.

— Ce ne recomanzi să facem? a întrebat Craig.

Vocea lui era moale și avea o expresie îngrijorată pe față. Arăta ca un om care se confruntă cu o problemă dificilă și care cântărește toate posibilitățile înainte de a decide ce să facă.

— Există un singur lucru de făcut, a răbufnit Voronoff. Să plecăm naibii de aici cât de repede putem. Să ne ascundem în junglă. Poate că Ogrum nu știu că a mai rămas vreunul dintre noi în viață. Dacă îi atacăm, vor ști că suntem în viață și ne vor curăța.

— Hmmm, a spus Craig gânditor. Probabil că ai oarece dreptate. Dar cum rămâne cu oamenii pe care Ogrum i-a capturat?

Voronoff a ridicat din umeri cu indiferență.

— Sunt terminați, a spus Nu avem ce face pentru ei.

Dinspre grupul de marinari s-a auzit un mârâit amenințător.

— Presupun că într-adevăr nu avem ce face cu ceea ce li se întâmplă, a spus Craig. Dar eu, în ceea ce mă privește, am de gând să încerc să-i ajut. Avem nevoie de fiecare om apt de luptă pe care îl avem. Asta te include și pe tine, Voronoff. Vii cu noi sau nu?

Vocea lui Craig era încă moale și plăcută. Voronoff a interpretat-o complet greșit.

— Nu contați pe mine! a răbufnit. Eu nu merg.

— Nu?

— Nu! Nu mă poți obliga să mă ofer voluntar dacă nu vreau.

— Dar avem nevoie de tine, Voronoff, a argumentat Craig. Avem nevoie de toată puterea pe care o putem aduna.

— Puteți să vă duceți dracului! s-a răstit Voronoff încruntat.

— Nu vrei să mergi?

— Nu vreau!

Craig a aruncat o privire peste bordul navei. Se lăsase deja amurgul, dar mai era încă suficientă lumină pentru ca să poată vedea aripioarele triunghiulare care tăiau suprafața. A arătat spre apă.

— Ori mergi cu noi, Voronoff, a spus el cu fermitate, ori eu, personal, te voi arunca peste bord.

Voronoff arăta ca un om care nu-și credea propriile urechi. Un mârâit scăzut de aprobare a venit din partea marinarilor. Își aminteau cum îl găsiseră pe acest om ascuns în adâncurile cele mai joase ale vasului atunci când veniseră la bord. În timp ce camarazii lor răpiți se luptaseră, el s-a dus să se ascundă.

— Tu... tu nu vorbești serios, a șoptit Voronoff.

— Nu m-am exprimat niciodată mai clar de atât. Nu putem avea niciun chiulangiu aici. Ori vii cu noi, ori te duci peste bord și riști să înoți până la țărm.

Vocea lui era dură și platâ și nu exista nici cea mai mică urmă de simpatie în ea. Nu se putea greși ce voia să spună. Voronoff a devenit palid. S-a uitat repede în jur ca și cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

— Acum nu mai ai nicio gaură în care să te ascunzi, a spus Craig. Care este răspunsul tău?

Voronoff a înghițit în sec.

— O să... o să merg cu tine.

— Bine.

Craig a dat câteva ordine scurte pentru pregătirea echipei de atac. Marinarii s-au grăbit să execute.

Michaelson l-a tras de mânecă.

— Nu ai fost cam dur cu el? l-a întrebat omul de știință.

— Poate. Adevărul este că nu-mi place de el. Este ceva *hoțesc* la el. Mă impresionează ca fiind destul de mult un șobolan. În plus, avem nevoie de toți oamenii pe care îi putem avea.

— Știu că avem, a spus Michaelson încet. Dar, sincer, l-ai fi aruncat peste bord dacă ar fi refuzat să plece?

Craig a ridicat din umeri.

— Nu-mi pune astfel de întrebări. Nu știu răspunsurile. Poate că aș face-o sau poate că nu.

— Înțeleg, a zâmbit cercetătorul. Ești un om dificil, Craig. Tot ce pot spune este că în această situație avem nevoie de un om dur și mă bucur că te avem pe tine să ne conduci.

— Mulțumesc.

Câteva ore mai târziu, Craig se afla pe versantul unui munte și privea o scenă incredibilă. Guru, pe căi ocolite, cunoscute doar de omul primitiv, îi călăuzise până aici. Sub ei se afla orașul Ogrum.

Orașul era situat pe marginea unui golf imens, circular, care se pare că la un moment dat, în trecutul îndepărtat, fusese craterul unui vulcan mare. La est, acolo unde pereții vulcanului se prăbușiseră, se afla o mlaștină imensă, un loc preferat de hrănire pentru dinozauri. Sute de bestii uriașe puteau fi auzite țipând și luptându-se în mlaștină.

Orașul în sine i-a reținut atenția lui Craig.

Îi văzuse pe Ogrum în avioane, îi văzuse folosind gaze, ambele lucruri însemnând o civilizație avansată, cu mari cunoștințe de tehnologie. Se așteptase să găsească un oraș plin de lumini, cu sute de mii de locuitori, cu fabrici mari, străzi largi și – din moment ce foloseau avioane – terenuri de aterizare.

Nu se vedea nici unul dintre aceste lucruri. Orașul Ogrum era neluminat. Nu existau străzi largi, nici fabrici la vedere. Nu exista decât o singură clădire mare în oraș, iar clădirile care, aparent, serveau drept locuințe pentru Ogrum erau puțin mai bune decât niște colibe rudimentare.

Lună plină perfect strălucitoare, dezvăluia clar întreaga scenă.

— Nu este posibil! i-a șoptit Craig lui Michaelson. Acesta nu poate fi orașul Ogrum. Guru ne-a adus în locul greșit.

Omul de știință l-a întrebat pe Guru. Craig a putut auzi răspunsurile primitivului.

— Guru spune că acesta este locul potrivit, a vorbit Michaelson. El spune că acesta este orașul Ogrum, că nu există alt oraș.

— Dar, cu excepția acelui templu, acest loc este o groapă de gunoi! a protestat Craig. Am văzut vânători de capete papuași care au construit așezări mai pretențioase decât acesta. Ogrum au avioane. Nu poți construi avioane fără un sistem industrial complex.

— Este cu siguranță ciudat, spuse cercetătorul cu un aer meditativ. Dar Guru insistă că acesta este locul și înclin să-l cred.

— Veți observa, de asemenea, că orașul de sub noi nu este dispus pe străzi și nu văd nicio dovadă a unui sistem de iluminat.

— Poate că sunt în camuflaj, a sugerat un marinar.

Guru, consultat în această privință, a spus că nu, orașul Ogrum era întotdeauna întunecat noaptea. Guru a avut mari dificultăți în a înțelege ce se înțelegea prin lumină, dar, odată ce a înțeles ideea, a insistat că Ogrum nu foloseau niciodată lumini.

— Ei bine, este un mister afurisit, a spus Craig. Și mă voi duce acolo să aflu despre asta. Guru, vino cu mine.

Craig își petrecuse orele cât fuseseră în bărci încercând să înțeleagă limbajul primitivului. Încă nu-l înțelegea pe Guru la fel de bine ca Michaelson, dar înțelegea suficient pentru scopul său.

— Doar voi doi mergeți acolo jos? a întrebat Michaelson.

— Da. Mai mulți nu ar face decât să crească șansele de a fi descoperiți. Trebuie să știm cum arată terenul și trebuie să avem o idee despre ce vom întâlni acolo jos înainte de a încerca

o salvare. Probabil că oricum nu vom putea ataca înainte de mâine seară.

După ce și-a dispus forțele și le-a ordonat să se odihnească cât mai mult posibil, Craig și Guru au pornit spre orașul Ogrum. Michaelson a trebuit să fie reținut să nu-i însoțească.

— Tu rămâi aici, i-a spus Craig fără menajamente savantului. Nu ești la fel de tânăr ca mine și ai nevoie de odihnă.

Deasupra capului se afla o lună tropicală imensă. Nu era vânt. Din marea mlaștină venea singurul sunet care spărgea liniștea nopții, țipătul dinozaurilor, răcnetul marilor *lei* din acest timp. Mai jos se afla ciudatul oraș Ogrum.

Craig simțea ciudățenia scenei în timp ce el și Guru coborau versantul muntelui. Ce fel de creaturi erau Ogrum? Ce secret se ascundea în spatele existenței lor? Nu lăsaseră nicio urmă în istorie, așa cum o știa el. Din câte știa despre istoria rasei umane, Ogrum nu au existat niciodată. Și totuși – gândul brusc a fost surprinzător – exista un cuvânt în limba engleză care se apropia de descrierea acestor creaturi - *ogre!* (*căpcăun*)

Ogre și *Ogrum* erau foarte asemănători. Să fi fost aceștia căpcăunii originali, acei monștri mitologici care devorau ființe umane? Oare Ogrum, cunoscut, temut și numit de către oamenii primitivi, ajunsese prin legende sub numele de *ogre?*

Gândul i-a provocat lui Craig o senzație de fior pe șira spinării. Coborâse oare într-un oraș al monștrilor? Erau Stinky Higgins și Margy Sharp și sute de oameni de pe *Idaho* ținuți prizonieri de către *ogre?* Ce secret oribil era ascuns acolo jos, în acel oraș tăcut?

Au ajuns la marginea așezării. Era mai mare decât crezuse Craig. Sute, poate mii de colibe rudimentare, erau ascunse în vegetația junglei. Locul mirosea urât. Se pare că nu se făcuse niciun efort de igienizare. O duhoare grețoasă se ridica din pământ. Craig a strâmbat din nas cu dezgust.

— Mizerie! a murmurat el. Locul ăsta nu are nevoie de nimic atât de mult pe cât are nevoie să fie ars până la temelii. Unde este Ogrum, Guru?

— Ogrum dorm, a răspuns Guru. În peșteri mici, a spus el, dând din cap spre colibe. Ogrum dorm.

— Unde prizonieri?

A trebuit să reformuleze întrebarea și să o repete de mai multe ori înainte ca să fie înțeles.

— În peștera mare.

— Unde pește mare?

— Peștera mare de piatră, a răspuns Guru, arătând spre templul mare din piatră care se afla în centrul așezării.

— Atunci acolo mergem, a spus Craig. Haidem

Guru a rămas în urmă. Craig i-a simțit frica.

— Ce s-a întâmplat?

— Monstrul care este mereu flămând în peștera mare.

— Ah, a spus Craig. Monstrul care este mereu flămând! Fiara strălucitoare care mănâncă la nesfârșit!

Un fior l-a străbătut când și-a amintit cum Guru descrisese ceea ce se afla în pește.

— Ce este monstrul?

Dar Guru fie nu a înțeles, fie nu a putut să explice, iar Craig a rămas nelămurit referitor la natura monstrului. Cu toate acestea, a putut ghici că Ogrum priveau lucrul din templu ca pe un zeu și îi ofereau sacrificii, impresie pe care Guru a confirmat-o.

— Mâine, când soarele pleacă, a spus Guru. Ogrum hrănește cu om fiara luminoasă mereu flămândă. A doua zi, când soarele pleacă, hrănește din nou bestia. Continuă până când nu mai rămâne nimeni de hrănit. Atunci duce vânează mai mulți oameni.

Craig a recunoscut faptul ca fiind un ritual incredibil de vechi de sacrificiu pentru a asigura întoarcerea soarelui. Se pare că Ogrum nu aveau cunoștințe reale despre univers. În fiecare noapte, când soarele apunea, nu erau siguri că va răsări din nou. Pentru a fi siguri că lumina strălucitoare de pe cer se va întoarce din nou, îi ofereau un sacrificiu.

— Ce fac atunci când rămân fără prizonieri?

— Prind Ogrum, dau mâncare la fiară, a răspuns primitivul.

Când rămân fără prizonieri, Ogrum îi sacrifică pe proprii lor semeni!

— Ei bine, mai trebuie să aflăm ce se află în acel templu și unde sunt ținuți oamenii noștri. Dacă Guru se teme, Guru poate rămâne aici. Eu voi merge singur.

Guru se temea. Nu era nicio îndoială în privința asta. Craig nu l-a criticat pe primitiv pentru că îi era frică. A considerat-o ca

pe o dovadă de realism. Dar, înfricoșat sau nu, Guru a mers cu el. Strecurându-se ca o pereche de fantome pe potecile accidentate care serveau drept străzi, au intrat în orașul tăcut. Guru se mișca la fel de neauzit ca o umbră, iar Craig, cu toate simțurile în alertă, înainta ca un indian. Americanul știa că din oricare dintre colibe putea ieși în orice moment un Ogrum.

Au ajuns la templu fără să fie observați.

Era o clădire mai mare decât părea văzută de pe muntele de deasupra. Spre deosebire de colibe, era construit din piatră. De formă aproximativ circulară, un rând de coloane înconjura marginea exterioară. Construcția era rudimentară. Ogrum fie nu inventaseră încă arcada, fie disprețuiau să o folosească. Numeroase găuri suficient de mari pentru ca un om să intre în picioare, dar nu cu mult mai mari, serveau drept intrări. Găurile nu aveau uși, o altă invenție pe care Ogrum se pare că nu o făcuseră încă, iar Craig a fost din nou frapat de dezvoltarea ciudată a acestei rase care știa să construiască avioane și să folosească gazul toxic, dar care încă nu știa să construiască arcade.

Spre deosebire de oraș, templul era păzit. Santinele cu robe galbene și cu capul ras se plimbau în jurul clădirii, pe un traseu în interiorul cercurilor coloanelor.

— Prietenii fiarei strălucitoare mereu flămândă, i-a numit Guru.

Craig a decis că erau preoți, gărzile templului. A văzut că erau înarmați cu sulițe și săbii. În plus, fiecare gardian purta o pungă cu obiecte mici, rotunde, care semănau cu grenadele.

— Chestiile alea sunt *grenade*?

Dar Guru nu auzise niciodată de grenade. El nu înțelegea. Și nici Craig nu putea să-l facă să înțeleagă.

Prin micile găuri întunecate care serveau drept intrări în templu se puteau vedea ocazional sclipiri de lumină. Lumina era ternă, ca strălucirea intermitentă a unui foc de tabără aproape stins.

— Ce este asta? a întrebat Craig.

Dar Guru fie nu știa, fie, dintr-un motiv superstițios, refuza să vorbească.

— Mă duc înăuntru, a decis Craig. Tu rămâi aici și așteaptă-mă.

De data aceasta, Guru nu a insistat să meargă cu el și Craig și-a dat seama că primitivul se temea cu disperare de ceva din templu. Craig, așteptând să treacă una dintre santinelele care se plimbau, a sărit în cea mai apropiată deschidere.

Știa, în timp ce se strecura în clădire, că existau șanse mari să nu mai iasă niciodată, dar trebuia să intre. Trebuia să știe ce se afla acolo, ca să poată plănui cum să învingă. Trebuia să știe unde erau ținuți prizonieri oamenii de pe *Idaho*, cât de bine erau păziți și dacă era posibil să organizeze o cale de evadare pentru ei. În cele din urmă, trebuia să cunoască natura fiarei strălucitoare care era mereu flămândă, zeul Ogrum.

Ce era monstrul care era mereu flămând? Vreun idol negru și urât pe al cărui altar era sacrificată zilnic o victimă vie? Sau era altceva, un monstru real pe care Ogrum îl credea divin?

Ghidat de pâlpâirea intermitentă a luminii din fața lui, Craig s-a strecurat de-a lungul a ceea ce era de fapt un tunel artificial. A ajuns la capătul tunelului și s-a oprit, îngrozit de ceea ce a văzut.

Templul era construit ca un amfiteatru gigantic, ca un bol mare în care se desfășurau competiții atletice. De jur împrejur, în rânduri ordonate, se aflau niveluri peste niveluri de trepte din piatră brută. Jos, sub el, într-o cupă uriașă care se ridica, aparent, din temelia solidă a muntelui însuși, se afla o masă clocotitoare de lavă albă și clocotitoare!

Orașul Ogrum era situat în craterul unui vulcan presupus a fi stins. Vulcanul nu era stins. Era pur și simplu inactiv. Focurile încă mai mocneau în inima sa, iar lava albă și fierbinte, ținută în echilibru de un aranjament subteran de presiuni, bolborosea aici, ca un gheizer care nu se revarsă și nu se potolește niciodată.

Acest bol de lavă, care se ridica din vulcanul de dedesubt, era ceea ce Guru numea fiara albă care era mereu flămândă. Era zeul Ogrum. Într-o clipă, Craig a înțeles de ce o venerau și de ce îi ofereau sacrificii umane. Era strălucitoare și fierbinte ca soarele. Prin urmare, după *logica* magiei, un sacrificiu oferit lavei era același lucru cu un sacrificiu oferit soarelui. Ogrum, creaturi ale lumii ancestrale, în ciuda avioanelor lor și a gazului lor otrăvitor, nu aveau cunoștințe reale despre știință, despre legile cauzei și efectului. Ogrum credeau că pot asigura

întoarcerea soarelui care încălzește și dă viață prin oferirea unui sacrificiu viu acestei lave clocotitoare!

Dacă raționamentul lor era eronat, era totuși hidos și real, în același timp. Căci cu siguranță ar fi oferit ca jertfă, aici, fiecare om luat de pe *Idaho*, dacă nu ar fi fost împiedicați cu forța.

De cealaltă parte a arenei, Craig putea vedea o deschidere mai mare, închisă de un grilaj din stâlpi de lemn. Lumina pâlpâitoare din balta de lavă clocotitoare i-a permis să vadă chipurile din spatele grilajului – prizonierii. Involuntar, a pornit spre ei. Apoi a văzut compania de gardieni cu capul ras, îmbrăcați în galben, care stăteau lângă incintă.

Ogrum stăteau de pază!

Studiind situația, Craig nu vedea nicio cale prin care ar fi putut obține eliberarea oamenilor. Avea o mână de marinari care să-l ajute. Erau mii de Ogrum. Ogrum aveau avioane și dacă nu aveau arme de foc, cu siguranță aveau alte arme.

Surpriza! s-a gândit Craig. *Trebuie să-i luăm prin surprindere, să-i deturnăm suficient de mult timp pentru a ne elibera oamenii. Apoi...*

A înjurat încet. Presupunând că un atac surpriză brusc le-a permis să elibereze prizonierii? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Ne vor lovi cu avioanele! a blestemat Craig. *Ne vor gaza și ne vor stropi cu acid și, chiar dacă vom reuși să scăpăm de aici, ne vor urmări prin aer.*

Ochii i s-au îngustat. *Ceea ce înseamnă că trebuie să le aruncăm în aer hangarul, să le distrugem avioanele, în primul rând. Apoi...*

În mintea sa se maturiza un plan. S-a strecurat afară din templu, și-a calculat mișcările și a sărit prin spațiul deschis, când nicio santinelă nu era în apropiere, și s-a alăturat lui Guru.

Primitivul era frenetic de emoție.

— Vezi monstrul? a întrebat el.

— Nu există nici un monstru, i-a spus Craig încrâncenat. Guru, unde pește Ogrum ține păsările călare?

Pentru Guru, avioanele erau doar niște păsări mari pe care Ogrum le călărea. Craig îl întreba unde se afla hangarul. Guru îl conduse în jurul templului și arătă spre o aripă proeminentă.

— Păsările acolo.

Hangarul era deschis. În concordanță cu ignoranța lor în materie de uși, Ogrum nu concepuseră niciodată o metodă de a

închide intrarea în clădirea în care își țineau – și fără îndoială își construiau – avioanele. Un spațiu deschis care ducea până la marginea golfului era, aparent, pista pe care aterizau avioanele. În interiorul hangarului, Craig a putut zări ciudatele aeronave ale Ogrum. Cu excepția santinelelor regulate care înconjurau întregul templu imens, hangarul era nesupravegheat.

Douăzeci de oameni cu grenade vor lovi mai întâi hangarul! se gândi Craig. *Vor distruge avioanele și apoi vor părea că se retrag. Ogrum îi vor urma. Între timp, în cealaltă parte a orașului, alți douăzeci de oameni vor apărea brusc și vor începe să tragă în colibele de paie. Ogrum vor fi confuzi. Înainte ca ei să se poată organiza, voi lua o sută de oameni și voi lovi templul. Pe Dumnezeu, planul va funcționa!*

Apoi, s-a gândit Craig, *vom muri pe rând în timp ce vom încerca să ne croim scăparea. Ogrum, chiar și fără avioane, ne vor vâna prin junglă pentru totdeauna.*

A făcut o pauză, căutând o soluție la această dificultate. Să-i elibereze pe prizonieri doar pentru ca toți să piară din cauza atacului necruțător al Ogrum nu ar fi fost un câștig.

Singura modalitate de a-i împiedica pe Ogrum să ne urmărească este să-i distrugem – cu desăvârșire! a gândit Craig cu încrâncenare. Nu avea nicio reținere în a-i distruge pe Ogrum, dacă ar fi putut. Singura problemă era cum! Nu avea suficienți oameni și nici suficientă putere pentru a-i înfrunta în luptă deschisă. Cu toate acestea, *trebuiau* să fie distruși.

— Întoarcem la ceilalți, i-a spus lui Guru.

Primitivul a luat-o pe o altă rută, trecând prin cealaltă margine a orașului Ogrum. Aici au găsit un zid greu de piatră, ca digul de reținere al unui râu.

— De ce zid, Guru? a întrebat Craig.

— Ține zgâlțâitori departe de locul de ghemuit al Ogrum.

Zgâlțâitori era numele pe care Guru îl dădea dinozaurilor, iar *loc de ghemuit* era cuvântul său pentru oraș. Dincolo de zid se afla marea mlaștină. Ogrum ridicaseră zidul pentru a-i ține pe dinozauri departe de orașul lor.

— Ei fir-ar să fie, a spus Craig gânditor. Mă întreb… Grăbește-te, Guru. Trebuie să mă întorc înainte de răsăritul soarelui.

Cu un pas iute, primitivul l-a condus pe munte.

— Asta este ceea ce vom face, i-a spus Craig entuziasmat lui Michaelson.

Marinarii, ascultând cu atenție, s-au ghemuit în jurul lui în întuneric. Zorii nu erau departe. Deja cerul estic începea să devină cenușiu.

Cu repeziciune, și-a schițat planul de atac și l-a prezentat cercetătorului.

— Nu sunt un strateg militar, a spus încet Michaelson. Nu sunt competent să-ți critic sugestiile.

— Eu sunt, se făcu auzită o voce. Am studiat strategia militară. Planul tău nu are nici o șansă dșintr-o mie de reușită. Doar ne vei ucide pe toți, degeaba.

Era Voronoff cel care a vorbit.

— S-ar putea să fie adevărat, a recunoscut Craig. Dacă ai un plan mai bun, sunt gata să te ascult.

— Ți-am spus tot timpul că singurul lucru de făcut este să plecăm de aici cât mai repede posibil.

— Ăsta este singurul lucru pe care nu-l vom face, a spus Craig cu răceală. Dacă nu ai nimic constructiv de oferit, ține-ți naibii gura închisă.

Voronoff s-a îndepărtat încruntat.

Craig a ales un grup care să atace hangarul unde erau ținute avioanele, un al doilea grup care să asigure un atac diversionist în tot orașul și un al treilea grup care să lovească templul și să elibereze prizonierii. Atacul urma să înceapă imediat după lăsarea întunericului în noaptea următoare. În acel moment, așa spunea Guru, toți Ogrum s-ar fi adunat în templu pentru a asista la sacrificiu.

— Și după aceea, spuse încet Michaelson. Ce se va întâmpla?

— Ah! Aici este miezul afacerii. Ceea ce se va întâmpla în continuare va determina dacă vreunul dintre noi va ieși vreodată de aici în viață. Și – s-a uitat fix la omul de știință – aici intervii tu.

— Eu? Ce trebuie să fac eu?

— Tu și Guru veți lua o duzină de oameni și veți aduna cât mai mulți dintre oamenii lui Guru pe care îi puteți găsi. Iată ce veți face tu și Guru.

Craig a detaliat rolul pe care savantul și primitivul urmau să-l joace în atacul asupra Ogrum. Formau o pereche ciudată.

Michaelson, aproape un slăbănog fizic, dar posesor al uneia dintre cele mai ascuțite minți ale secolului XX; Guru, un gigant splendid de musculos, dar aproape un copil din punct de vedere mental.

— Credeți... credeți că rolul nostru în atac va funcționa cu adevărat? a întrebat cu ezitare omul de știință.

— Trebuie să funcționeze, hotărî Craig fără menajamente. Dacă nu funcționează, suntem cu toții morți.

CAPITOLUL VII

Atacul

La apus, în templul Ogrum a început să bubuie o tobă. Soarele era abia la marginea orizontului. Atârna pe cer ca și cum ar fi ezitat să alunece sub marginea lumii. Ghemuit, ascuns pe coasta muntelui, cât de aproape de oraș a îndrăznit să-și ducă oamenii, Craig îi putea vedea pe Ogrum cum, la semnalul tobei, începeau să se grăbească spre templu ca și cum ar fi anticipat cu nerăbdare sacrificiul infernal care urma să aibă loc în curând.

Într-o parte, dincolo de trecătoarea din munți, se afla mlaștina în care se hrăneau dinozaurii. Deja se auzea sunetul marilor fiare luptându-se și țipând.

Toată ziua, americanii au rămas ascunși în apropierea orașului. Din fericire, niciun Ogrum nu se aventurase să urce pe munte. Craig își petrecuse ziua repetând fără milă cu oamenii rolul pe care urmau să-l joace până când au fost perfecți în rolurile lor, sau cât de perfecți puteau deveni în timpul scurt de care dispuneau. Întregul plan de atac depindea de o sincronizare la fracțiune de secundă. Dacă totul funcționa corect, dacă fiecare își făcea treaba la momentul potrivit, exista o șansă ca atacul să aibă succes. Dacă ceva nu mergea bine... Craig prefera să nu se gândească la asta. În jurul său, simțea cum o stare de încordare se instalează peste oamenii săi pe măsură ce se apropia ora zero.

Ogrum, ca și cum ar fi fost împins de bătaia tot mai rapidă a tobei, au dispărut în interiorul templului.

Soarele, hotărându-se în sfârșit, s-a scufundat sub linia cerului.

Ora zero!

Craig nu-i putea vedea, dar știa că oamenii au sărit din ascunzătoare și alergau spre aripa proeminentă a templului care forma hangarul pentru avioane. Degetele lui strângeau atât de tare crosa pistolului-mitralieră *tommy* încât articulațiile i se albiseră. Trebuiau să ajungă mai întâi la hangar. Avioanele trebuiau să fie distruse. De câteva ori în timpul zilei văzuse avioanele decolând. Toate se întorseseră până la lăsarea nopții.

Vulturii erau în cuibul lor.

Boom, boom-boom, BOOM, boom.

Craig aproape că a plâns la auzul acestui sunet. Explozii de grenade! Grenade aruncate în hangar de grupul de atacatori. Grenadele explodând printre avioanele misterioase ale Ogrum

Boom, boom, boom-boom-boom! Grenadele explodau ca un lanț uriaș de petarde. În întunericul fierbinte, Craig a surprins sclipirile de lumină ale exploziilor.

Boom, boom, boom, boom-boom!

Din întunericul de pe versantul muntelui unde se ghemuiau marinarii s-a ridicat urale reținute. Oamenii care se aflau acolo, în noapte, cunoșteau semnificația acelor explozii.

Craig își ținea respirația, așteptând. Atacul era în desfășurare. Acum, indiferent ce se întâmpla, era prea târziu să se retragă. Acum trebuia să ucidă sau să fie ucis, să lupte sau să fie doborât, să distrugă sau să fie distrus. Știind de sacrificiul sălbatic ce urma să aibă loc în templu, nu se mai punea la îndoială îndemnul oamenilor de a distruge. Ogrum erau dincolo de sensul milei. *Spulberați-i, seceрați-i, ucideți-i, distrugeți-i cu totul!*

Craig a așteptat. *Tommy* lătrau în întuneric. Grenadele au tunat. Apoi a văzut ceea ce aștepta. O limbă de flacără a ieșit din hangar.

Foc în cuibul *vulturilor*!

Flăcările au crescut în violență.

— Retrageți-vă! a strigat Craig tare. Întoarceți-vă. Atrageți-i după voi.

Vorbea cu el însuși. Oamenii care atacau hangarul nu-l puteau auzi. Retragerea lor era următoarea fază a atacului. Să se retragă și să-i atragă pe Ogrum după ei.

Au început să se retragă. Flăcările izbucneau din hangar. Era construit din piatră și pereții nu ardeau. Limbi de foc săltărețe se revărsau prin intrarea deschisă.

Timp de câteva minute după ce a început atacul, bătăile de tobe au continuat în templu. În clipa în care a răsunat prima explozie, ritmul tobelor a încetat. Apoi și-a revenit și a continuat. Dar exploziile continue au făcut ca mâna toboșarului să tremure.

Toba a încetat să mai bată. Ogrum s-au revărsat afară din templu. Luna nu răsărise încă. Hangarul în flăcări oferea singura iluminare. La lumina ei, Craig putea vedea șuvoaie de oameni-bestie speriați care se grăbeau să iasă pe la fiecare intrare.

Timp de câteva minute, s-au amestecat în confuzie. Se întâmplase ceva ce nu era în programul lor. Nu înțelegeau câtuși de puțin exploziile pe care le auziseră și nu puteau pricepe ce se întâmplase cu hangarul lor.

În cele din urmă au părut să priceapă că fuseseră atacați și că inamicul se retrăgea. Sclipirile focurilor de pistoale-mitralieră au arătat pe unde se retrăgea inamicul.

Furioși, Ogrum au atacat..

Simultan, în tot orașul, au început să apară *globuri* de lumină. Pete de lumină dansatoare săreau din colibă în colibă, lăsând în urma lor *gheme* luminoase. Aceste lumini au crescut, s-au răspândit.

În partea îndepărtată a orașului, cerul a devenit luminos.

Masele de Ogrum, nedumerite de acest nou spectacol, s-au oprit confuze. Orașul lor era în flăcări. Ei nu înțelegeau acest lucru. Au început să se grăbească spre foc.

— Fazele unu și doi ale atacului sunt acum finalizate, le-a spus Craig oamenilor săi care îl așteptau. Începe a treia fază. Haideți. E rândul nostru acum.

Atacul asupra hangarului, retragerea ulterioară și incendierea orașului se desfășuraseră perfect. În partea îndepărtată a așezării, echipa de torțe încă mai incendia colibele de paie. Această echipă începea să se retragă și ea, atrăgându-i pe Ogrum după ei.

Atacul este un succes! se gândea Craig cu exaltare. *Le-am ars avioanele și le-am dat foc la oraș. Înainte ca ei să știe ce s-a întâmplat, vom fi salvat prizonierii. Am câștigat!* Gândul îi ardea

în minte. *Am învins! Stinky și Margy și băieții de pe* Idaho *vor fi din nou liberi*!

Cu el în fruntea lor, marinarii au format un *pinten* care s-a îndreptat direct spre acea parte a templului unde erau ținuți prizonierii. Pentru a efectua o salvare, trebuiau să intre în inima clădirii mari.

Vechea falangă romană, acea masă înfricoșătoare de oameni care a produs atâta teroare în inimile barbarilor, trebuie să fi arătat ceva asemănător cu *berbecele* de oameni care a străpuns orașul Ogrum. Romanii erau înarmați cu sulițe, săbii și scuturi, în timp ce marinarii purtau pistoale și grenade, dar efectul era același – o masă compactă de oameni care nu se oprește în fața a nimic.

Ogrum nu se așteptau la acest atac. Erau ocupați să încerce să stingă incendiile care făceau ravagii în orașul lor. Neîntâlnind nici un fel de opoziție organizată și doborându-i pe Ogrum care le ieșeau accidental în cale, marinarii s-au îndreptat direct spre templu – și au intrat în el!

Ca o echipă perfect antrenată care execută o manevră îndelung exersată, o puternică ariergardă s-a poziționat la intrare. Craig, intrând în templu, nu avea de gând să își lase spatele neprotejat, să își lase linia de retragere deschisă șansei de a fi tăiată.

În arena imensă se afla o mână de gărzi îmbrăcate în galben care înconjurau bazinul de lavă clocotitoare. Toți ceilalți Ogrum părăsiseră templul.

— Lichidați-i! a ordonat Craig cu duritate.

Pistoalele-mitralieră au detunat în ceea ce era probabil primul templu al soarelui construit vreodată pe pământ! Plumbii fierbinți s-au revărsat asupra gărzilor din jurul bazinului de lavă. Când marinarii l-au văzut pe om, legat, gata să fie oferit ca sacrificiu viu bestiei albe hidoase care era mereu flămândă, preoții templului au pierdut și puținele șanse pe care le mai avuseseră de a fi capturați vii.

Sacrificiul fusese pregătit. Marinarii au sosit efectiv în ultima clipă.

La două minute după ce marinarii au intrat în templu, în vasta arenă deschisă din centrul clădirii nu mai rămăsese în viață niciun preot îmbrăcat în galben. Craig lovea gratiile de la

cușca în care erau închiși prizonierii. Căpitanul Stinky Higgins stătea în spatele acelor gratii. Margy Sharp stătea lângă căpitan. Higgins avea o expresie ciudată pe chip.

— Pentru Dumnezeu, Craig... a fost tot ce a spus când barele au căzut.

Craig a simțit cum îi pocnesc încheieturile degetelor când căpitanul i-a strâns mâna.

Fața fetei era albă, dar își stăpânea nervii.

— Dr. Livingstone, presupun[8]? a spus ea, uitându-se la Craig.

Apoi, la fel de silențios ca lăsarea unei umbre, s-a prăbușit.

— Nu, nu, e bine, a spus Higgins, ca răspuns la întrebările neliniștite ale lui Craig. Doar a leșinat. Ea – noi toți – am trecut prin iad. Bestiile alea blestemate au intrat aici și l-au înhățat pe unul dintre oameni. I-am văzut – se pregăteau să-l arunce în acel bazin de lavă. Craig, cum ai ajuns aici?

Căpitanul Higgins era amețit. În spatele lui, prizonierii ieșeau din celula lor.

— N-avem timp să vorbim, a spus Craig în grabă. Trebuie să plecăm naibii de aici. Fiecare dintre noi a adus câte o armă în plus și câte grenade am putut căra. Va trebui să ne luptăm pentru a ne întoarce în munți...

Marinarii împărțeau deja armele camarazilor lor care fuseseră ținuți prizonieri. Privirea de pe fețele bărbaților care luau cu nerăbdare armele nu era de bun augur pentru niciun Ogrum care ar fi încercat să-i împiedice să evadeze. Între timp, Craig și Higgins au ajutat-o pe Margy Sharp să-și revină. Bărbatul care fusese pregătit pentru sacrificiul Ogrum a fost eliberat.

— Toată lumea afară! a ordonat Craig.

Într-un șir lung, marinarii tropăiau prin pasajul din templu care ducea spre ieșire. Odată ajunși afară, urmau să-și reformeze falanga și să-și croiască drum prin orice opoziție care ar fi putut apărea. Niciun sunet nu se auzise din partea gărzii din spate pe care o lăsaseră la ieșire, ceea ce dovedea că Ogrum nu descoperise încă faptul că prizonierii lor fuseseră eliberați.

— Am câștigat! a spus Craig cu voce răgușită. Le-am tras-o diavolilor ăstora de le-a sunat apa-n cap!

---

[8] Dr. Livingstone, I presume? – faimoasa replică a exploratorului Henry Morton Stanley când l-a găsit în Africa pe David Livingstone, după o absență de 4 ani.

— Ați făcut un miracol, fu de acord căpitanul Higgins. Dacă am fi fost acasă, ai fi primit o *Medalie de Onoare*[9] pentru asta.

— Mulțumesc!

Apoi zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Ce-i asta?

Din pasajul din fața lor se auzea clănțănitul metalic al mitralierelor.

— Este garda de la ieșirea din spate! a spus un marinar. Trag în ceva.

Craig a ordonat ca toți să se oprească, iar el și Higgins s-au strecurat înainte spre ieșire. Prin gaura care servea drept ușă pătrundea o lumină palidă. Marinarii de pază se refugiaseră chiar în pasaj. Un *ensign*[10] s-a apropiat poticnindu-se:

— E o capcană! a strigat. Întregul loc este înconjurat. Sunt mii de Ogrum acolo. Ne-au lăsat în mod deliberat să intrăm în templu, apoi ne-au înconjurat și blocat aici.

— Imposibil! șopti Craig.

— Pe cuvânt, este adevărul, a insistat *ensign*. Ne-au prins în mod deliberat în capcană. Probabil că au știut de la început ce urma să încercăm. Ne-au lăsat să acționăm. Suntem prinși, ca șobolanii într-o capcană.

Implicațiile cuvintelor ofițerului erau clare. Deși nu a spus-o, tonul său indica faptul că Craig îi condusese în cea mai rea capcană posibilă.

Pistoalele-mitralieră încă trăgeau. De afară se auzea slab un cor de strigăte – strigătele de luptă ale Ogrum. Craig s-a strecurat înainte spre intrare și s-a uitat afară. Inima i-a urcat în gât.

Din câte putea vedea, templul era complet înconjurat. După numărul de Ogrum pe care îi putea vedea în față, nu se îndoia că întreaga structură era încercuită. Ogrum se opriseră din lupta cu focul. Devenise evident că nu făcuseră niciodată vreun efort real pentru a combate incendiile, ci doar se prefăcuseră că stingeau flăcările, așteptând între timp ca Craig să-și conducă grupul în templu.

Era o capcană.

---

[9] Medalia de Onoare Congresului - Congressional Medal of Honor – cea mai înaltă decorație americană ce poate fi oferită unui militar pentru „curaj și eroism în luptă, ”*dincolo de standardele obișnuite ale datoriei*”.

[10] ensign – cel mai mic grad de ofițer în US Navy (cod NATO OF-1);

Dar cum reușiseră Ogrum să pună la cale o asemenea capcană? Să fi știut tot timpul de prezența oamenilor pe muntele din vecinătatea lor? *Trebuie* să fi știut ceva. Altfel nu ar fi putut să întindă capcana. Cum au aflat de atac? De unde știau exact cum va avea loc atacul?

— Yah! a strigat o voce de afară. Cum îți place acum, imbecilule?

Vocea lui Voronoff! Voronoff era afară! Primul gând neclar al lui Craig a fost că prezența lui Voronoff afară, printre Ogrum, era imposibilă. A încercat să-și amintească când îl văzuse ultima dată. Nu-l văzuse pe Voronoff toată ziua! Voronoff nu fusese membru al grupului său, dar presupusese că omul se atașase de un alt grup!

Voronoff nu se atașase de un alt grup. Voronoff venise în secret la Ogrum. Voronoff fusese cel care, din câte știa el, le dezvăluise Ogrum planurile de atac. Voronoff era un *trădător*!

— N-ai vrut să mă crezi când ți-am spus că nu faci decât să ne omori pe toți! a exultat Voronoff. N-aveam de gând să mă las ucis odată cu voi, proștilor. Le-am spus lui Ogrum ce plănuiați. O să mă facă șef.

Într-o clipă, Craig a văzut de ce faza întâi și faza a doua a atacului decurseră atât de ușor. Ogrum permiseseră incendierea hangarului. Ce erau câteva avioane? Puteau să construiască mai multe. Ce erau câteva colibe de iarbă? Puteau să ridice alte o mie. Distrugerea avioanelor și incendierea unei părți din orașul lor era un preț mic de plătit dacă reușeau să-i prindă în capcană pe toți oamenii rămași de pe *Idaho*.

Craig s-a blestemat singur. Nu se gândise la posibilitatea ca cineva să devină trădător. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Acolo, în barca de salvare, în timp ce el dormea, cineva furase apă. Voronoff era singura persoană care s-ar fi înjosit să fure apă când aceasta însemna viață și singura persoană suficient de inteligentă pentru a-l acuza pe Craig de crima pe care el însuși o comisese.

— Ar fi trebuit să-l sugrum pe câinele ăla! a spus Craig cu amărăciune. Ar fi trebuit să-l arunc la rechini.

Căpitanul Higgins venise în față și evalua situația.

— N-are rost să plângem după laptele vărsat, i-a spus lui Craig. Nu te învinovățesc că nu te-ai gândit la un trădător și cred

că nimeni altcineva nu te va învinovăți. Întrebarea este: ce vom face?

— Ce vrei? a strigat Craig.

— Ogrum cere capitulare necondiționată! a venit răspunsul. Ei spun că, dacă vă veți preda, jumătate dintre voi vor trebui să fie oferiți zeilor, dar că viețile celorlalți vor fi cruțate. Cine va fi sacrificat și cine va fi cruțat va fi stabilit prin tragere la sorți. Dacă nu vă predați, toți veți fi luați prizonieri și oferiți ca sacrificiu. Aveți cinci minute pentru a ne îndeplini cererile.

Voronoff a tăcut. Craig, cu pistolul *tommy* pregătit, se străduia să-l vadă unde este. Voronoff era ascuns. Nu dorea să se ofere ca țintă.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat căpitanul Higgins.

Cu tact, din moment ce Craig planificase și executase tentativa de salvare, Higgins nu făcea niciun efort pentru a-și exercita propria autoritate.

— Dacă am înțeles bine, ne oferă jumătate dintre noi o șansă de a trăi, dacă ne predăm.

— Nu cred că se vor ține de orice promisiune pe care o fac, a spus Craig încet. Cred că încearcă să ne păcălească pentru a ne preda. Totuși, s-ar putea să mă înșel. Sunt dispus să supun la vot. Ce părere aveți? Să ne predăm sau să luptăm?

Pasajul îngust era plin de marinari care auziseră tot ceea ce se spusese. A existat un moment de tăcere. Apoi o voce aspră a mârâit:

— Eu zic să luptăm.

Un cor a răspuns instantaneu primei voci.

— Luptăm cu diavolii!

— Nu ne vor da nicio șansă dacă ne predăm!

— Să luptăm pentru a ieși de aici!

Căpitanul Higgins a ascultat.

— Sunt băieți buni, a spus el, cu un tremur suspicios în glas.

— În regulă, a spus Craig. Luptăm. Acest templu este aproape o fortăreață. Aici, îi putem ține la distanță pe termen nelimitat. Nu au artilerie, așa că nu ne pot arunca în aer, iar avioanele lor au fost distruse, așa că nu ne pot bombarda. Vom rezista aici până când vom avea o șansă de a scăpa.

În adâncul minții sale era gândul că aveau într-adevăr o șansă de a scăpa. La urma urmei, faza a patra a atacului nu

intrase încă în funcțiune. Faza a patra urma să înceapă din clipă în clipă.

— Pe acoperiș! a ordonat el.

Până la expirarea celor cinci minute de grație, toată lumea se afla pe acoperișul plat al templului. Luna tocmai răsărea. Semăna cu o explozie gigantică pe orizont.

— Timpul a expirat! a strigat Voronoff, dintr-un loc ascuns. Ce ați hotărât?

— Am hotărât că puteți să vă duceți în iad! a răspuns Craig. Dacă ne vreți, trebuie să veniți să ne luați.

Ascunzându-se în jurul templului, mii de Ogrum puteau fi zăriți vag. Căpitanul Higgins a cercetat scena.

— Acoperim toate căile de acces către clădire, spuse. Dacă vor încerca să ne atace, va fi un măcel. Încă mai avem o șansă, Craig.

— Ai perfectă dreptate!

— Cu excepția, a continuat căpitanul gânditor, a muniției, a hranei și a apei, suntem în regulă.

— Dacă nu vom ieși de aici până când ni se termină muniția, nu vom scăpa niciodată, a răspuns Craig. Oricum, vom ieși de aici într-o oră.

— Sper că știi despre ce vorbești, a fost singurul comentariu al lui Higgins.

Ogrum nu făceau nicio încercare de a ataca. Craig a înconjurat acoperișul templului, constatând că armele acopereau toate căile de acces. Un vânt, care se deplasa din direcția mlaștinii, aducea cu el urletele dinozaurilor. Scena era ca un decor dintr-un film fantastic – o lună plină strălucind ca un foc imens la orizont, bestii incredibile care urlau în noapte, un grup de oameni adăpostiți pe acoperișul unui templu vechi de când lumea.

— I-am prins! se gândi Craig. Nu pot ajunge la noi și nu îndrăznesc să atace. Dacă așteaptă o oră...

Undeva, într-un loc ce nu se vedea din templu, ceva a trosnit. Sunetul nu a fost suficient de puternic pentru a fi numit explozie. A fost un fel de *pleosc*, ca o piatră care cade într-un butoi cu apă de ploaie.

Un mic obiect rotund s-a arcuit încet prin aer și a lovit acoperișul templului. A făcut și el — *pleosc*. Nici o explozie. Doar un *pleosc*. A apărut un nor de fum alb.

— Ce naiba e asta? se gândi Craig cu nesiguranță. Aruncă cu grenade în noi? Prima grenadă a fost un rateu?

Dădu să se apropie de grenadă. O adiere de fum i-a înțepat nările și i-a trimis un clopoțel de avertizare care a zăngănit sălbatic în creierul său.

— Gaz! a strigat el. Aruncă grenade cu gaz în noi. Stați departe de fumul acela!

Ogrum atacaseră *Idaho* cu gazul lor de somn! Gărzile din templu aveau asupra lor saci cu ceea ce Craig crezuse că sunt grenade obișnuite. Erau grenade cu gaz!

Catapulta din afara templului a făcut din nou – *Pleosc!* Și o grenadă a căzut pe acoperiș.

Pleosc! Pleosc! Pleosc! Pleosc! – o ploaie de grenade s-a abătut asupra lui. Gazul s-a învârtoșat pe acoperișul templului.

— Distrugeți catapultele alea! a strigat Craig.

S-a apropiat de marginea acoperișului templului și a început să tragă. În jurul lui, alte arme se dezlănțuiau. Până acum fusese necesar să economisească muniția cât mai mult posibil. Dacă catapultele nu erau distruse, nicio cantitate de muniție nu le-ar fi fost de folos oamenilor.

Rafalele pistoalelor-mitralieră făceau un vacarm. Incendiile ardeau încă în oraș și aerul devenea greu de fum. Peste tot în jurul templului, Ogrum stăteau la pândă. Nu se aventurau în câmp deschis. Din când în când, puteau fi zăriți săltând din adăpost în adăpost.

Pleosc! Pleosc! Pleosc! Pleosc!

Și mai multe grenade cu gaz au căzut pe acoperiș.

Undeva, în apropiere, Craig a auzit un om sufocându-se și gâfâind. Peste tot, chiar și prin zgomotul rafalelor, putea auzi oameni tușind. Ceva îi înțepa plămânii și tușea și el. Focul armelor a început să se diminueze pe măsură ce oamenii care se sufocau își lăsau armele. Craig s-a trezit trăgând orbește, căutând catapultele ascunse. Pocnetul grenadelor cu gaz răsuna puternic în urechile lui.

— Ghinion, a spus o voce slabă lângă el.

S-a uitat în jur și a văzut-o pe Margy Sharp. Fata își ținea o batistă pe nas și încerca să se abțină să nu respire. Se legăna.

— Mă simt de parcă aș vrea să mă culc, a șoptit.

Gazele o afectau. Îi afecta și pe ceilalți. Mulți dintre marinari căzuseră. Unii dintre ei încercau să se târască înapoi până la marginea acoperișului, încercând să ridice arma cu mâini care nu mai aveau puterea necesară pentru această sarcină.

— Am dus o luptă bună, a șoptit Margy Sharp. Păcat că am pierdut.

— Nu am pierdut încă, s-a încrâncenat Craig.

Mintea și știa asta. Singura lui speranță era faza a patra a planului de atac. Dacă faza a patra nu intra în funcțiune în câteva minute, erau condamnați. *Ce naiba s-a întâmplat cu Michaelson?* s-a gândit el.

Pleosc! Pleosc! Pleosc! Pleosc! cădeau grenadele.

Oare omul de știință dăduse greș? I se întâmplase ceva lui Michaelson?

Noapte era hidoasă, răsunând de urletele Ogrum. Simțind victoria, urlau de bucurie. Între timp, peste tot pe acoperișul templului, explodau alte grenade cu gaz. Vântul, care se întețise până la o briză puternică, a măturat o mare parte din gaz. Dar nu pe tot. O singură adiere și un om și-a pierdut jumătate din eficiență. Trei inhalări și adormea.

Un om în uniformă de ofițer s-a târât până la picioarele lui Craig și s-a uitat la el. Era căpitanul Higgins.

— Cred că asta este, a spus căpitanul.

— Cred că da.

Gazul i-a înțepat din nou plămânii și a tușit. Încet, puțin câte puțin, simțea cum îl cuprinde o moleșeală mortală. O greutate îl trăgea de genunchi, încercând să-i forțeze picioarele să se îndoaie. Mai mult decât orice altceva pe lume, își dorea să se întindă și să adoarmă. S-a luptat împotriva impulsului. Din somnul acesta amenințător se va trezi în închisoarea Ogrum, acolo unde își va aștepta rândul pentru a deveni un sacrificiu pentru soare.

Două sau trei arme – nu mai multe – încă mai trăgeau, ținând la distanță hoarda Ogrum. Când și aceste se vor opri…

Flăcările orașului incendiat dansau în noapte. Aerul era plin de fum. Urletele dinozaurilor erau mai puternice, ca și cum marile fiare ar fi fost excitate de conflagrația din orașul Ogrum. Craig era vag conștient de faptul că doar două arme mai

trăgeau. În ciuda tuturor eforturilor sale de a rezista impulsului, a căzut în genunchi. Grenadele continuau să aterizeze pe acoperiș.

Doar o singură armă mai trăgea. Lângă el, Craig a văzut că Margy Sharp adormise în liniște. Arăta ca o fetiță obosită de joacă și care s-a hotărât să se întindă și să tragă un pui de somn.

Buum! Bum-bum-bum-bum!

Cinci explozii au detunat în noapte. Nu veneau dinspre templu, nici din apropierea lui. Erau la cel puțin o jumătate de kilometru distanță.

Sunetul l-a ridicat pe Craig în picioare.

— Michaelson! a strigat.

A încercat să se uite în direcția din care venise sunetul exploziilor. Fumul era prea dens. Nu putea să vadă.

— Michaelson... vocea lui era o șoaptă. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te!

Nu a primit niciun răspuns. Așteptă. Nu s-au mai auzit explozii. S-a lăsat în genunchi, luptând împotriva impulsului de a dormi. Era vag conștient că țipetele Ogrum se stinseseră într-o tăcere abruptă. Nici o grenadă nu mai cădea pe acoperiș. S-a întrebat dacă Ogrum se pregăteau să atace templul, pentru a-i doborî pe toți cei care mai aveau puterea să li se opună. S-a ridicat, s-a uitat peste margine.

Ogrum nu mai supravegheau templul. Priveau în direcția exploziilor. Ieșiseră în aer liber. Putea vedea grupuri mici dintre ei privind neliniștiți în cealaltă direcție.

În depărtare, a auzit primul sunet vag al unui tunet. Era ceva asemănător cu vâjâitul slab al unei avalanșe care tocmai se declanșa, un zgomot, un murmur slab care devenea din ce în ce mai puternic. Fumul era prea gros pentru ca el să vadă ce se întâmpla.

Murmurul creștea în volum. A devenit la fel de puternic ca vuietul unei tornade. Ogrum se uitau fix în acea direcție, încercând să înțeleagă ce era. Deveniseră nervoși, acum. Câțiva dintre ei au început să fugă.

Ceva a apărut prin fum. Venea într-un galop greoi, o fiară uriașă și teribil de speriată. Văzu focurile din fața sa. Urlând, a

încercat să se întoarcă. Presiunea hoardei din spate a dus-o mai departe.

O masă confuză de trupuri întunecate s-a revărsat în oraș. Erau sute, mii. Speriați până la nebunie, singurul lor gând era cum să scape. Cel mai mic dintre ei cântărea mai mult de două tone.

Craig, luptând împotriva efectului gazului, a plâns de ușurare bruscă.

— Michaelson, a șoptit el. Ai ajuns acolo la timp. Ai reușit! Ai reușit...

Faza a patra a planului de atac intrase în funcțiune. Faza a patra cerea ca Guru și omul de știință să ocolească marginile mlaștinii vaste și să-i dea foc. O parte din frunzișul mlaștinii nu ardea sub nicio formă. Dar suprafețe mari de stufăriș uscat ardeau ca iasca.

Dinozaurii fugeau de foc. Focurile au fost puse astfel încât marii monștri să fie nevoiți să fugă spre oraș. La momentul potrivit, zidul pe care Ogrum îl construise pentru a-i ține departe de oraș a fost zdrobit.

Dinozaurii traversau orașul în debandadă.

Craig și-a amintit că a citit despre *stampede*, cavalcada panicată a vitelor cu coarne lungi în primele zile ale vestului american. Mii de vite, alergând nebunește, zguduiau pământul cu tunetul copitelor lor, distrugeau tot ce le stătea în cale.

Nu vitele, ci dinozaurii, traversau în debandadă orașul Ogrum.

Ogrum i-a văzut venind prea târziu. Au încercat să fugă. Bestiile mari i-au călcat în picioare și i-au transformat în terci. Colibele, lovite de animalele înnebunite, au zburat în bucăți. Mulți dintre ei, orbiți, neștiind încotro se îndreptau, au fugit în templu. Clădirea măreață se cutremura la fiecare impact. Voronoff, prins undeva în acea debandadă sălbatică, trebuie să fi știut prea târziu că dezertase prea devreme, înainte de a cunoaște planul complet de atac. Fie că nu știa de faza a patra, fie că Ogrum nu-l crezuse când le spusese despre ea.

Lui Craig i s-a părut că țipetele Ogrum au răsunat ore întregi prin oraș înecate de tunetul cutremurător al cavalcadei. Turma

de dinozauri a traversat orașul, s-a întors și a măturat de-a lungul marginii golfului. Până când a trecut și ultimul dintre ei, singura clădire rămasă în picioare în toată zona era templul. Restul fusese distrus de tot. Focuri mocnite se ridicau din nou în resturile colibelor. Ce începuseră dinozaurii, focul avea să termine.

Când ultimele fiare au plecat, Michaelson, echipa sa de marinari și Guru au venit în grabă prin întuneric. Guru era însoțit de zeci de oameni de-ai săi, recrutați în grabă pentru sarcina de a da foc mlaștinii. Craig a strigat la ei.

— Veniți aici și stați de pază! le-a strigat. Eu mă duc să trag un pui de somn.

CAPITOLUL VIII

Sfârșitul aventurii

Craig se sprijinea de balustrada navei.

Soarele apunea, iar umbrele lungi ale amurgului se întindeau peste lume. Alături era Michaelson. Ca de obicei, omul de știință era entuziasmat.

— Ogrum a prezentat un caz ciudat de dezvoltare deformată, a spus el. Știți ce erau?

— Diavoli, a mormăit Craig.

Nu era prea interesat de ceea ce spunea savantul.

— Chimiști! a spus Michaelson triumfător. Printr-o ciudățenie, natura a dezvoltat un tip de viețuitoare care aveau mentalitatea necesară pentru a deveni chimiști excelenți, dar cu puține sau deloc abilități în orice alt domeniu. Acidul pe care l-au folosit pe *Idaho*, gazul pe care l-au realizat, totul duce la concluzia că erau chimiști. Din ceea ce a rămas din hangarul lor, avioanele lor erau făcute din plastic – nici o bucată de metal în ele. Chiar și motoarele distruse arătau de parcă ar fi fost făcute din plastic. Ogrum nu știau nimic despre roată, arcadă sau arhitectură, dar erau totuși niște chimiști aproape perfecți.

Omul de știință părea foarte mulțumit de el însuși pentru că a făcut această descoperire.

— Dacă nu le-ai fi distrus templul, am fi putut afla mai multe despre ei, a spus el acuzator.

În zorii zilei următoare, întregul oraș a fost distrus sistematic. În templu au fost detonate sute de grenade și acesta a fost demolat.

— Supraviețuire, a spus Craig. Trebuie să trăim în această lume și nu este suficient de mare pentru a ne ține pe noi și pe Ogrum. Cu siguranță că le-am distrus orașul. Probabil că unii

dintre ei au reușit să scape cu viață. Nu am de gând să las niciun cuib de șobolani unde se pot aduna din nou.

— Ei bine, ai avut dreptate în privința asta, a spus omul de știință. Dar mi-ar fi plăcut să știu mai multe despre ei.

— Știu destule despre ei cât să-mi ajungă pentru o viață întreagă, a spus Craig cu amărăciune.

— Oh, bună!

...a fost rostită către fata care ieșise de jos și venise la balustradă.

— Bună seara.

Nu a mai spus nimic, ci a stat la balustradă și a privit în amurgul care se aduna. Craig era și el tăcut.

— Mi-ar fi plăcut să știu cum funcționau motoarele acelor avioane silențioase, a spus Michaelson.

— Ăă...? Ce-ai spus? a întrebat Craig.

— Nu ai ascultat, a acuzat omul de știință.

Și-a ajustat ochelarii și s-a uitat de-a lungul balustradei spre locul unde se afla Margy Sharp.

— Aha! Înțeleg.

— Înțelegi ce?

— Văd că prezența mea nu numai că nu mai este necesară, dar nici nu este dorită.

Omul de știință a zâmbit și a plecat.

Se lăsa seara. Craig nu a fost niciodată foarte sigur cum s-a întâmplat, dar cumva el și fata s-au găsit mai aproape unul de celălalt.

— Margy... despre apă, în barca de salvare...

— Oh, asta. Dacă ești îngrijorat de asta, am vorbit cu doamna Miller. A fost trează aproape toată noaptea în care apa a dispărut. Spune că nu este sigură, dar i s-a părut că a văzut pe cineva cum s-a furișat și a băut în timp ce tu dormeai.

Craig a suspinat. În tot acest timp știuse că nu a luat apa. Important era ca Margy să știe asta.

— Uite, a spus Craig, arătând spre țărm, acolo afară este o lume nouă, pământuri noi, locuri noi, toate așteaptă să fie explorate. Este a noastră, fiecare metru din ea, pentru a fi explorată...

— A noastră? a întrebat fata, iar vocea ei era foarte joasă.

— Da. Ceea ce vreau să spun este că... Margy... Ăă, ai spus odată că noi doi suntem la fel... și...

— Cred, spuse fata cu calm, că căpitanul Higgins are autoritatea de a ne face să fim unul de-un fel, dacă asta încerci să spui.

— Asta, a strigat Craig, este exact ceea ce încerc să spun.

Amurgul s-a adâncit în întuneric. Erau foarte apropiați acum. Fără să spună nimic, se uitau spre țărm, spre acel pământ nou, vast și ciudat, unde niciun picior uman nu călcase vreodată. În mintea lui Craig era clar că această aventură ciudată în timp era aproape de sfârșit. Apoi, când s-a gândit la noile lumi pe care fiii și nepoții săi vor avea privilegiul de a le explora, i-a venit gândul că aventura nu se termină niciodată – întotdeauna începea doar.

SFÂRȘIT